డర్టీ గేమ్

సికిందర్

ఆ కిటికీ దగ్గర కూర్చుని అనిత కోసం చూస్తున్నాను. సమయం ఆరు కావస్తోంది. ఆమె అయిదున్నరకే వచ్చేస్తానన్నది. ఆమె కోసం ఇంకా ఈ ఎదురు చూపులు నాలో అసహనాన్ని పెంచుతున్నాయి.

ఇలా నే నెవరికోసం ఎదురు చూడను. చెప్పిన సమయానికి రాకపోతే నా పనిలో పడతాను వాళ్ళని మర్చిపోయి. కానీ ఇప్పుడీ అనితని మర్చిపోలేక పోతున్నాను. మనసును మరి దేనిమీద లగ్నంచేయలేక పోతున్నాను. ఆలస్యం చేసేకొద్దీ అసహనంతో పిచ్చెక్కి నట్లవుతోంది....

అసలు ఆమెతో పరిచయం చిత్రంగా జరిగింది. మా స్నేహం కేవలం మూడురోజులదే. ఈ మూడురోజుల్లో నే ఆమె నన్నిలా పిచ్చివాణ్ని చేసేసింది....

ఆ రోజు నేను మామూలుగా సాయంత్రం కూర్చుని ఏం రాయాలో ఆలోచించుకుంటున్నాను. ఇంతలో

4

ఇంటిముందు కారాగిన చప్పుడైంది. ఎవరో ననుకొని నేను పట్టించుకోలేదు. కానీ అంతలో బెల్ మోగింది. ఎవరై వుంటారా అనుకొంటూ వెళ్ళి తలుపు తీశాను.

ఎదురుగా చిరునవ్వుతో అత్యంతాధునికమైన యువతి ఒకామె!

"హలో, మీరు డిటెక్టివ్ రచయిత కిరణ్ కుమార్ గారు కదూ?" తియ్యటి పలకరింపు.

కంగారుగా తలూపాను.

ఆమె నవ్వింది. అంతలోనే బిడియంగా తలవంచుకుంది. నాకేం అర్థంగాలేదు. అలా చూస్తూండిపోయాను కళ్ళప్పగించి.

ఇరవై ఏళ్ళుంటాయి ఆమెకు. తెల్లని తెలుపు. సన్నని సన్నం. నాజూకంటే నాజూకైన శరీరం. నిలువెత్తు వూలమొక్కలా వుంది. కళ్ళూ, నోరూ, నాసిక, చంద్ర తీర్చిదిద్దినట్టున్నాయి. ఆమెనలా చూస్తూనే నాలో కెమికల్ రియాక్షన్ మొదలైంది—అవయవాలు తియ్యగా మూల్గాయి!

చటుక్కున దృష్టి మరల్చి కారులోకి చూశాను. అందులో ఎవరూ లేరు. మళ్ళీ ఆమెను చూశాను.

"మీరు నాకోసమే వచ్చారా?"

తలూపిందామె ముఖం ఎత్తి. ఆ కళ్ళలో వేయి నక్షత్రాలు ఒక్కసారి తళుక్కుమన్నాయి.

"రండి—" అన్నాను లోపలికి దారితీస్తూ.

ఆమె లోపలికొచ్చి నేను చూపించిన కుర్చీలో కూర్చుంది. ఓసారి చుట్టూ చూసి, ఇంట్లో ఇంకెవరూ లేనందుకు కొద్దిగా కలవరంచెంది, అంతలోనే సర్దుకొని చెప్పసాగింది. చెబుతూ కాస్సేపట్లోనే ఆమె కొత్త

మర్చిపోయి చనువుగా మాట్లాడసాగింది. నేను శ్రద్ధగా వింటున్నాను తలూపుతూ.

ఇటీవల అచ్చయిన నా కథ ఒకటి తనకెంతగానో నచ్చిందట. స్వయంగా కలుసుకొని కాంప్లిమెంట్ చేద్దామనే ఉద్దేశంతో పత్రికాఫీసుకెళ్ళి అడ్రసు కనుక్కుని వచ్చిందట ఇలా. ఆమెకు నా ధన్యవాదాలు తెలిపాను, కొద్దిగా ఆశ్చర్యపోతూ. కాల్లో వచ్చిన న్నెవరూ అభినందించలేదు.

ఆమె ఇంకా చెబుతూ తను చదివిన నా కథలన్నీ ఏకరువు పెట్టసాగింది. ముఖ్యంగా 'దొరగ్గానే దొంగలు కారు' కథలో తాగుబోతు గంగులు పాత్ర అద్భుతమంది. అలాటి పాత్ర డిటెక్టివ్ సాహిత్య చరిత్రలోనే ఇంత వరకు లేదంది.

"కిరణ్ గారూ, నేను మీ అభిమానిని. మీరు రాయడం మొదలు పెట్టినప్పట్నుంచీ చదువుతున్నాను. మీ గురించి నాకెన్నో తెలుసు. కానీ కలుసుకొనే అవకాశం ఇంతవరకూ కలుగలేదు. మీరొకప్పుడు పేరు పొందిన డిటెక్టివ్ రచయిత. ఎన్నెన్నో మంచి మంచి కథలు మీరు రాశారు. ఆ సక్సెస్‌తోనే సినిమాల్లో కెళ్ళారు. వరుసగా మూడు హిట్ చిత్రాలకి కథలు సమకూర్చారు. మరింత పేరు ప్రఖ్యాతులు వచ్చాయి.

"కానీ అప్పుడే మీ దశ మారింది. ఆ తర్వాత మీ నాలుగు చిత్రాలూ కథలు ఒకే పక్కలో ఉండడం మూలాన అవన్నీ వరుసగా ఫెయిల్ అయ్యాయి. దాంతో మిమ్మల్ని ఎవరూ పట్టించుకోలేదు. మీకు నిరుత్సాహం కలిగింది. మీలో నమ్మకం సడలింది. విరక్తి చెంది అక్కడ్నుంచి తిరిగి ఈ హైదరాబాదుకొచ్చేశారు. ఇక్కడ

మళ్ళీ పూర్వపు రచయితలాగానే కాలక్షేపం చేస్తున్నారు.... అవును కదూ?"

ఆమెని ఇంకా ఆశ్చర్యంగా చూశాను. అప్పుడన్నాను. "అవును, నిజమే, కానీ సినిమాల్లో నాకు నేనుగా పోలేదు. వాళ్ళే పట్టుకెళ్లారు, వాళ్ళే వెళ్ళగొట్టేశారు. నేనిప్పుడు బాధపడ్తూ కూర్చోలేదు. సీసా పుచ్చుకొని మందు భాయీ అయిపోలేదు. కష్టాల్ని తేలికగా తీసుకుంటాను. అప్పుడే హెల్తు బాగుంటుంది."

"మీరసలు మందు పుచ్చుకోరా?" అడిగిందామె చటుక్కున.

"ఎందుకు పుచ్చుకోను? మద్రాసులో ఉండగా పుచ్చుకొనేవాడ్ని. కానీ ఇప్పుడు ఆపేశాను...." నా ఆర్థిక దుస్థితి ఎలా చెప్పుకోను? మద్రాసు నన్ను ముంచేసింది! దానికోసం ఉన్న ఉద్యోగం వదులుకొని పోయాను. ఇప్పుడు ఎటూగాకుండా అయిపోయాను.

"మిస్ అనిత, నా ఈ గడ్డుపరిస్థితిలో కూడా మీ అభిమానం చెక్కుచెదరక పోవడం, మీరిలా వచ్చి నన్ను పలకరించడం నాకెంతో...."

"ఆపండి!" అందామె అడ్డు తగిలి, "మనిషికి విశ్వాసం కావాలి. ఏవో కొన్ని అవరోధాలు, విశ్వాసాన్ని దెబ్బతీయవచ్చు. వాటికి తట్టుకొనే మనోబలం కూడా ఉండాలి. అది మీకుంది. శక్తిసామర్థ్యాలు ఉన్నాయి. ఇక విశ్వాసాన్ని ప్రోదిచేసుకుంటే విజయం మీదే అవుతుంది తప్పక తిరిగి."

ఆమెవైపు కృతజ్ఞతగా చూశాను. ఇంత మంచి మాటలు నాకెవరూ చెప్పలేదు. ప్రపంచమంతా కపటత్వమే. ఆ క్షణంలో ఆమె నాకెంతో ఆత్మీయంగా

కనిపించింది ...

ఆ తర్వాత మాటల్లో దొర్లిన విషయాలు చాలా వున్నాయి. ఆమె ఒక బిజినెస్ మాగ్నెట్ కుమార్తె. ఆమెకు తల్లీ తండ్రీ ఒక అన్నయ్యా వున్నారు. అన్నయ్య మణిపాల్ లో చదువుకుంటున్నాడు.

ఆమె క్రిందటి సంవత్సరమే చదువు పూర్తిచేసి ప్రస్తుతం వూరికే వుంటోంది. ఇంట్లో ఏమీ తోచదు. ఎవరితోనూ స్నేహం చేయాలనిపించదు. పుస్తకాలు చదువుకుంటూ వుంటుంది. ఉద్వేగం వస్తే కవిత్వం వ్రాస్తుంది. రాత్రులు నక్షత్రాలు చూస్తూ జేసుదాస్ పాటలు వింటుంది....

ఆమె నా గురించి కూడా కొన్ని అడిగి తెలుసుకుంది. నన్ను రోజూ కలుసుకుంటే అభ్యంతరమా అంది. కాదు మహాభాగ్యమన్నాను. అంతే. అలా మొదలైంది మా స్నేహం. బంజారా హిల్స్ లో లంకంత బంగళా వుంది వాళ్ళకు. కుటుంబ సభ్యులు ముగ్గురే. ఇంకో ముగ్గురు పనివాళ్ళున్నారు. ఒక వంటమనిషి, ఒక డ్రైవరు, ఒక పాలేరు.

గేటుతీయడానికొచ్చిన ఒక లావుపాటి ఆకారాన్ని చూపి అతనే పాలేరు అంది. పేరు శంభూ అట. భీకరంగా వున్నాడు. నల్లటి శరీరం. నిక్కరు తొడుక్కున్నాడు. అతను పాలేరులా లేడు. స్టంటుమాష్టర్ శెట్టిని గుర్తుచేశాను. నవ్వింది అనిత.

కారు డోర్ తీయడానికొచ్చిన ఇనుపకడ్డీ ఆకారం డ్రైవరట. విలన్ లా పోజు పెట్టాడు. ఏడుపుగొట్టు మొహం. ఎక్కువ మాట్లాడడట. ఎప్పుడూ నవ్వడట. పేరు శంకర్.

మేం కారు దిగి ఇంట్లోకి పోతోంటే ఆ యిద్దరు జీత గాళ్ళు జాగిలాల్లా చూడసాగారు.

అనిత నన్ను తన తల్లికి పరిచయం చేసింది. ఆమెకు నలభై అయిదేళ్ళుంటాయి. గంభీరంగా వుంది. కానీ కళ్ళల్లో ఆర్ద్రత వుంది. ముఖంలో సౌమ్యత వుంది. ఆమె శరీరం ఇంకా బిగువు కోల్పోలేదు. శిరోజాలు తెల్ల బడనూలేదు. వంట్లో తన పనులు చేసుకోగలిగినంత శక్తి వుందింకా. ఆమెమీద నాకు గౌరవభావం కలిగింది.

అనిత నన్ను పరిచయం చేస్తోంటే, తలుపుల చాటు నించీ గోడల చాటునుంచీ జీతగాళ్ళిద్దరూ తొంగి తొంగి చూడడం గమనించాను.

అనిత తల్లి అంటోంది పరిచయాలయ్యాక. "మీ గురించి అంతా చెప్పింది అమ్మాయి నిన్న. మీ పరిస్థితికి ఎంతో చింతించాను. కళాకారులు విరక్తి చెందకూడదు. ఒక రంగం అనుకూలంగా లేకపోతే మరోదాన్నెన్ను కోవాలి. మీరీ ఖూనీలూ చావుల కథలు కట్టిపెట్టి, కన్నీటి కథలూ ప్రేమకావ్యాలూ వ్రాయండి. నిర్మాతలే వస్తారు మీదగ్గరికప్పుడు. కన్నీటికీ ప్రేమకూ వున్న డిమాండ్ వస్తీపట్లకులేదు కిరణ్, సినిమాల్లో. కన్నీటి కథలు అప్పుడూ ఇప్పుడూ ప్రజాదరణ పొందుతూనే వున్నాయి. కాని వస్తీపట్ల సినిమాలే గాలివాటంగా వచ్చి పోతూంటాయి..."

ఆమెకీ సినీ పరిజ్ఞానమెక్కడిదో నాకాశ్చర్యంగా వుంది.

ఆమె ఇంకా చెప్పసాగింది. నేను శ్రద్ధగా వింటు న్నాను. మధ్య మధ్యలో ఆమె కళ్ళు నన్నదోలా, సంశ యంగా, పరీక్షగా గమనిస్తోండడం కనిపెట్టాను.

అయిష్టమా? జాగారూకతా? తన కుమార్తె ఒకప్పటి సినిమావాడితో తిరుగుతోందన్న వ్యాకులతా? అలా అయితే కూతురు నా గురించి అంతా చెప్పినప్పుడే నన్నిక కలుసుకోవద్దనీ, ఇంటికి పిలవొద్దనీ వారించాలి కదా?

ఆ తల్లీకూతుళ్ళని ఒకసారి పరిశీలనగా చూశాను. రంగు ఒకటే అయినా రూపురేఖల్లో ఎక్కడా సామ్యం లేదు. అనితకు తండ్రి పోలికా? తండ్రి ఫోటో కోసం చుట్టూ చూశాను. గదిలో ఎక్కడా కన్పించలేదు.

ఆ మధ్యాహ్నం అక్కడే భోజనం చేసి వచ్చాను. అనిత నన్ను తన గదికి తీసికెళ్తుందనీ, తన వస్తువులూ అభిరుచులూ ప్రదర్శిస్తుందనీ ఆశించాను. కానీ అలాంటి దేమీ జరగలేదు. ఆమె తిన్నగా నన్ను ఇంటికి తెచ్చి డ్రాప్ చేసి వెళ్ళిపోయింది.

అనిత నన్నొక స్నేహితునిగా, తానభిమానించే రచయితగా తప్ప మరోలా చూడలేదనీ, ఆమె మనసు లోకి వేరే భావాలు రావనీ నాకు స్పష్టంగా తెలుసు. అంతస్తుల తారతమ్యం. ఇది నా పొరపాటు అవగాహన అయితే, మున్ముందు ఆమె వైఖరిలో మార్పు వుంటుం దేమో ఇప్పుడూహించడం కూడా కష్టమే. అయితే నాలో ఆ మార్పు వచ్చేసింది....

ఆమెని మొదటిసారి చూసినప్పుడే ఆమెపట్ల ఓ ప్రత్యేకమైన-సాహసోపేతమైన భావాలు నా మనసులో నాటుకున్నాయి. రాను రాను ఆమెపట్ల ఆకర్షణ, వ్యామోహం కూడా పెరిగిపోతున్నాయి. అంతేకాదు, రాకూడని ఆలోచనలు రేయింబవళ్ళుపట్టి వేధిస్తున్నాయి. అయితే నా ఈ పరిస్థితికి పూర్తిగా నేనే కాదు

బాధ్యుడ్ని — ఇందుకు ప్రేరేపించిన పరిస్థితి — సంఘటనలు రెండు జరిగాయి నిన్న.

నిన్న సాయంత్రం కిచెన్‌లో నేను కాఫీ పెడుతున్నపుడు ఆమె నా వెనుకగా వచ్చి కబుర్లలో పడింది. ఇంతలో ఏమైందో తెలీదు, ఆమె గట్టిగా కేకపెట్టి కింద పడిపోయింది వెల్లికిలా.

నేను గిరుక్కున తిరిగి చూస్తే అప్పటి దృశ్యం — ఆమె చీర మోకాళ్ళపైవరకు తొలగిపోయి వుంది! అసలు జరిగిందేమీ లేదు. ఎలుక ఒకటి ఆమె కాళ్ళమీదుగా ఉరికిందట. ఆమెను లేపి నిలబెట్టాను ఎలాగో.... నా మనసు మనసులో లేదు! ఆ మోకాళ్ళ వరకు దృశ్యం.... అదే కదులుతోంది కళ్ళముందు! నునుపుగా, తెల్లగా, సుతిమెత్తగా.... ఓహ్, నా మతిపోయిందప్పుడు!

ఆ తర్వాత ముందు గదిలో కూర్చుని కాఫీ తాగుతున్నపుడు.... ఏదో జోక్‌కి ఆమె పగలబడి నవ్వసాగింది. అప్పుడు పైటజారిపోయిందన్న సంగతి ఆమెకు తెలియదు. అలా వదిలేసి పడీపడీ నవ్వుతోంది. నా కళ్ళు చెదిరిపోయాయి ఆ దృశ్యాన్ని చూసి. నాలో కెమికల్ రియాక్షన్ మొదలైంది అణచుకోలేనంతగా.

దాంతో నిన్న రాత్రంతా నాకు నిద్రలేదు.

ఇప్పుడా సంఘటనలు మెదిలి మళ్ళీ అలజడిరేగింది. నాకేం కావాలో, నా మనసు ఏం కోరుతోందో నాకిప్పుడు స్పష్టంగా తెలుసు. అది మంచి పనా కాదా, పరిణామం ఎలా వుంటుందని అన్నది నాకు అవసరంలేదు. ఒక్కసారి — ఒక్కసారి ఆమెను రుచి చూస్తే ఎలా వుంటుంది?

ఇదే నా ఆలోచన.

నా గుండె వేగంగా కొట్టుకోసాగింది ఈ ఆలోచనకి. తేలిక చేసుకొని మళ్ళీ ఆలోచించసాగాను అదెలా వీలవుతుందో.

అప్పుడు బయట హారన్ విన్పించింది....

ఉలిక్కిపడి తేరుకొని చూశాను.

అనిత కారు దిగి వస్తోంది వయ్యారంగా....

2

ఆమె నవ్వుతూ చూసి, "కిరణ్, నేనాలస్యం చేశానా?" అంది.

అప్పుడు ఆరున్నర కావస్తోంది సమయం.

"లేదు, మీరాలస్యం చేయలేదు" అన్నాను.

ఆమె జాలిగా చూసింది. "నా కోసం ఎదురుచూసీ చూసీ మీ కళ్ళెలా ఎర్రబడ్డాయో చూడండి!"

రాత్రంతా ఆమె మూలంగా నిద్రలేదని ఏం తెలుసామెకి?

"ఓహ్. మీ నిరీక్షణలో కాలం తెలియదు! కళ్ళు అలసట నెరుగవు! మనసు మరి దేనిమీదా నిలవదు!"

ఆమె కిలకిలా నవ్వింది. "రచయితగారూ.... కవిత్వం వద్దండీ, సార్! రచయితకు ఓర్పు, నిగ్రహం చాలా ముఖ్యం. నేను త్వరగానే వచ్చేయాలనుకున్నాను. కానీ సమయానికి కారు తేలేదు శంకర్."

ఆమె అచ్ఛాదనలేని వొంటిని అలాగే ఊహించుకుంటూ కూర్చోమని చెప్పాను. ఆమె కూర్చోగానే నవ్వాను. ఆ నవ్వు పేలవంగా వుందని నాకు తెలుసు. మనసులో వేరే ఆలోచనలు దహించి వేస్తోంటే, ముఖం మీద సహజ భావాలెలా వస్తాయి?

"మీరిలా వస్తూవుండడం మీవాళ్ళకు అభ్యంతరం

కాదా?" అన్నాను.

ఆమె ముఖం చిట్లించి చూసింది, "ఎందుకభ్యంతరం? అదేమీ లేదు, నామీద చాలా నమ్మకం. నా ఇష్టాల్ని ఎప్పుడూ కాదనరు."

నిన్నటి సంఘటనలు మళ్ళీ మెదిలాయి. ఆమె గుండెలకేసీ పాదాలకేసీ దొంగచూపులు చూశాను. ఆచ్ఛాదన తొలగించి వాటిని ఊహించుకున్నాను. నరాలు జివ్వుమన్నాయి! రక్తప్రసరణ హెచ్చి, నోరు తడారింది.

ఆమె చెప్పుకుపోతోంది తన ధోరణిలో. "నేనింట్లో చెప్పేసి వచ్చాను, చాలా రాత్రిదాకా రానని. సినిమా ప్రోగ్రాం వేసుకున్నాను, సెకండ్ షో. మనం అలా బయటికెళ్ళి హోటల్లో తినేసి వెళ్దాం. అప్పటికి సెకండ్ షో టైం అవుతుంది. మళ్ళీ తెచ్చి మిమ్మల్ని డ్రాప్ చేస్తాను. ఏమంటారు?"

ఈ లోకంలోకొచ్చాను, "ఏ సినిమా?" అన్నాను మామూలుగా.

"డాగర్ ఆఫ్ ఐస్."

"వద్దు. మీరు చూడలేరు."

"ఎందుకు చూడలేను?"

"ఆ సీన్స్ తట్టుకోలేరు. నాకే ఒక రాత్రంతా నిద్ర పట్టలేదు."

"నాకేం కాదు."

"అవుతుంది. మీకేదైనా అవుతే మీవాళ్ళు నన్నే...." ఆపేశాను.

నా ఉద్రేకం చప్పున చల్లారిపోయింది. చెమటలు పట్టసాగాయి. ఆందోళనగా ఆమెవైపు చూశాను. ఆమెను నేనేదైనా చేస్తే ఆమెవాళ్ళు ఊరుకుంటారా?

శంభూ, శంకర్ మెదిలారు నా మనసులో. వాళ్ళిద్దరు కలిసి నన్ను తికేస్తారేమో?

"ఆ పేశారేం? ఏం చేస్తారు మా వాళ్ళు?" అందామె నవ్వుతూ.

తేరుకొని చూశాను. నా ఆందోళన ఇంకా తగ్గలేదు. అయినా ఉద్దేశ్యం మారలేదు. ముందు ధైర్యం చేయాలి. పరిణామాలు తర్వాత ఎదుర్కొందాం!

"మిస్ అనిత, మిమ్మల్ని ఒకటడగాలనుకుంటున్నాను" అన్నాను చిన్నగా.

ఆమె కుతూహలంగా చూసింది. "ఏమిటి?"

"మీరు నాతో వుండిపోతారా?"

"అంటే?" ఆమె ముఖం చిట్లించింది.

"ఈ ఒక్క రాత్రి నాతో గడుపుతారా?"

"ఏ—ఏమన్నారూ?" ఆమె ఎగిరిపడింది.

జాగ్రత్తపడ్డాను. "అలా కంగారుపడకండి! మీ రెలాగూ సినిమాకెళ్తున్నట్లు ఇంట్లో చెప్పి వచ్చారు. ఇక్కడ నాతో ఉండి వెళ్తే వాళ్ళేమీ అనుమానించరు."

ఆమె కోపంగా చూసింది. చటుక్కున లేచి,

"మీకు సిగ్గుగాలేదూ ఇలా అడగడానికి?"

"సిగ్గు నాకెందుకు—మగవాణ్ని."

"నేను సిగ్గుపడుతున్నాను! మిమ్మల్ని ఇలా ఊహించలేదు!"

"మరెలా వూహించారు?"

"వేరుగా.... అందరు రచయితల్లాగే ఉన్నతంగా."

"రచయితలంతా ఉత్తములు కారు."

"మిమ్మల్ని ఇలా అనుకోలేదు! మీరెంతో మర్యా

దస్తులు, మంచివారు అనుకున్నాను. ఇలా నీచమైన ఆలోచనలుంటాయనుకోలేదు!"

"అది పొరపాటు, మిస్. నేను వ్రాసేది వేరు చేసేది వేరు. ప్రత్యక్షంగా చూడకుండా కొందరిమీద నమ్మకాలేర్పరచుకోకూడదు."

ఆమె రెచ్చిపోయింది. "ఓహ్, అభిమానులతో ఇలాగే ప్రవర్తిస్తారా మీరు!"

ఆమెను సూటిగా చూశాను.

"నేనూ మనిషినే, మగవాణ్ని. మీలాంటి అందమైన యువతిని చూస్తే సహజంగానే కోర్కె కలుగుతుంది. కోరిక కలిగినప్పుడు అది తీర్చుకునే హక్కు రచయితగా నేను కోల్పోయానంటే, అదుగో అటు చూడండి—ఆ పుస్తకాలూ కాగితాలూ చెత్తంతా అక్కడ పోగేసి నిప్పంటించేస్తాము!"

"అది మీ మనో దౌర్బల్యం!" అరిచిందామె.

"ఒప్పుకున్నాను."

"అయితే మీ కోసం వచ్చేవారందరినీ ఇలాగే...."

"నా కోసం మీలాగా ఎవరూ రాలేదు. మీరొచ్చేవరకూ నాకు ఆడ అభిమానులున్నట్లు తెలీదు."

"అయితే వస్తే ఇలాగే చేస్తారన్నమాట."

"అది వచ్చేవాళ్ళనిబట్టి వుంటుంది."

"నాకసహ్యమేస్తోంది మీరంటే!"

"వెల్ మిస్, ఐ డోంట్ మైండ్. అసహ్యంలోనే ఆనందముందన్నాడో కవి."

ఆమె కంగారుపడి చూసింది, "అయితే పెళ్ళి చేసుకుంటారా నన్ను?"

నాకు నవ్వొచ్చింది ఆమె అడిగిన తీరుకి.

"పెళ్ళా! ఆ మాటెత్తకండి దయచేసి. మీరు లక్షాధికారి కూతురు కావచ్చు. కానీ నాకు లక్షలు తెచ్చే భార్య అవసరంలేదు."

"అయితే నా జోలికి రాకండి, నేను చచ్చిపోతాను!"

"మీరు చావలేరు. నానుంచి తప్పించుకోలేరు. మిమ్మల్ని ఎత్తుకెళ్ళి బెడ్‌రూంలో పడేస్తాను. అప్పుడు మొత్తుకున్నా ఎవరికీ విన్పించదు. లాభంలేదు, నాముందు మీరు అబల. అసహాయ, సుకుమారి. ఇది గ్రహించి వెంటనే మీరు మర్యాదగా లొంగిపోవడం మంచిది!"

ఆమె కెవ్వుమంది. చటుక్కున నోరు నొక్కాను. గోళ్ళతో రక్కింది. చేతులు మెలితిప్పి పట్టుకున్నాను. పెనుగులాడింది. లేపుకెళ్ళి బెడ్‌రూంలో పడేశాను.

ఆమె మరో కేకవేసింది. నేనాలస్యం చేయకుండా ఆక్రమించుకున్నాను. ఒకసారి నా కళ్ళు జిగేలుమన్నాయి. ఆమె మళ్ళీ అరవకుండా నా పెదవులు ఆమె నోటికి అదిమిపట్టాను. మరో మెరుపు మెరిసింది కళ్ళముందు. ఆమె తన్నుకుంటోంటే కాళ్ళు పెనవేసి బంధించాను. మరో వెలుగు వెలిగింది తళుక్కున. ఆమెని పూర్తిగా నా అధీనంలోకి తెచ్చుకొని చెయ్యి వీపుకిందికి పోనిచ్చాను. నా భుజంమీద బలమైన హస్తం పడింది. ఆవేశంగా ఆమె హుక్స్ పట్టి లాగాను. ఆ హస్తం నన్ను వెనక్కిలాగి పడేసింది.

"చాల్లే, ఇక ఆపు!" అన్నాడతను.

అప్పుడు అదిరిపడి చూశాను అతనివైపు.

3

నా పని అయిపోయిందిప్పుడు.

అతను నవ్వుతూ చూస్తున్నాడు. నోట్లో సిగరెట్ వెలుగుతోంది. కాలు తాపీగా నేలమీద కొడుతూ టప్ — టప్ — టప్ మని లయ సృష్టిస్తున్నాడు. అది అతనికి వినోదంగా ఉన్నట్లుంది. నాకు ముచ్చెమట్లు పోశాయి. నాలుక పిడచగట్టుకుపోయింది.. కళ్ళు రెప్ప పడడంలేదు.

శంభూ!

అతని మెడలో వ్రేలాడుతూ కమేరా! దానికి కిరీటంలా ఫ్లాష్ గన్!

కొంతదూరంలో, తలుపు దగ్గర తయారుగా శంకర్!

అతను నోట్లో ఏదో వేసుకొని నములుతున్నాడు. నన్ను ఓరకంట చూస్తున్నాడు.

తేరుకొని గబుక్కున లేచి కూర్చున్నాను.

శంభూ అనితవైపు చూసి చిటికె వేశాడు. ఆమె వెంటనే లేచి బట్టలు సరిచేసుకుంది. శంభూ ఆమెకు ఐదు వందనోట్లు తీసిచ్చాడు.

"చిలకా, ఇంద డబ్బు. చెక్కేయ్ ఇక!"

ఆమె డబ్బు తీసుకొని నా వైపు తిరిగి జాలిగా చూసింది.

"బైబై మై పూర్ డియర్!" నవ్వుతూ చెయ్యూపి, వయ్యారంగా నడుచుకుంటూ వెళ్ళిపోయింది.

నేను అయోమయంగా చూశాను శంభూకేసి. అతను నా పక్కన కూర్చుని నవ్వాడు. నా భయం ఇంకా పోలేదు. వాళ్ళిద్దరు నాకే పోసీ చేయురని పరిస్థితినిబట్టి అర్థమయింది.

శంభూ వెకిలిగా నవ్వి, "డిస్టర్బ్ చేశానా, కిరణ్?" అన్నాడు.

నేను కోపంగా చూశాను, "ఏమిటిది? ఏమిటి నీ ఉద్దేశ్యం?"

"ఏమీ లేదు కిరణ్, అలా అరవకు. కొన్ని ఫోటోలు అవసరమయ్యాయి, తీసుకున్నాను. అంతే."

అప్పుడు గుర్తొచ్చింది నాకు, ఇందాక మాటిమాటికీ కళ్ళు జిగేలుమనడం!

అతని కెమేరాని చూసి, "దేనికి తీశావు?" అన్నాను ఉద్రేకంగా.

"పనుంది, మా కవసరం."

"మీరంటే ఎవరెవరు?"

"అవన్నీ తర్వాత తెలుస్తాయి. నువ్వేం భయపడకు— నీకేం కాదు. నువ్వు నా మాట వింటే ఈ ఫోటోలు భద్రంగా వుంటాయి. లేకపోతే రెక్కలొచ్చి పత్రికాఫీసుకెళ్ళిపోతాయి. హెడ్డింగ్. 'అభిమానిమీద రచయిత అఘాయిత్యం!' ఛఛ, ఎంత చెడ్డగా వుంటుంది. నీ పరువు, ప్రతిష్ఠ, ఖ్యాతులూ అన్నీ వీధికెక్కుతాయి. నీకది ఆరోగ్యదాయకం కాదు!"

గభాల్న మీదపడి కెమేరా ఊడలాక్కున్నాను.

శంకర్ మెరుపులా వచ్చి నా గడ్డంకింద ఒక్కటిచ్చాడు.

కళ్ళు తిరిగి పడిపోయాను వెనక్కి. పిడుగుపడితే ఎలా వుంటుందో నాకు తెలియదు. ఇప్పుడు తెలిసింది. పళ్ళు కదిలినట్టు అనుమానం వేసింది. కళ్ళు ఇంకా ఆనడం లేదు. కదలకుండా అలాగే వుండిపోయాను.

శంభూ లేచి కెమేరా తీసుకున్నాడు.

"వద్దు, కిరణ్. మా దెబ్బ నువ్వు కాచుకోలేవు. కథలు రాసినంత సులభంకాదు ఫైట్ చెయ్యడం. నువ్వీ సీను కథలో పెడితే శంకర్‌ని పడగొట్టించేస్తావు. కానీ యథార్థం యథార్థమే కదా? సాక్షిని నేను. అందుకని నువ్వు కాస్త వాస్తవిక దృష్టితో నడచుకో. ఇంకెప్పుడు ఇలా రెచ్చిపోకు. రేపొద్దున నీకన్ని విషయాలు తెలుస్తాయి. ఇక వస్తాం, సెలవు!"

బాధగా లేచి కూర్చున్నాను. అప్పటికి వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు. నా ముఖమంతా నొప్పిగా వుంది. అద్దంలో చూసుకుంటే దుఃఖం ముంచుకొచ్చింది. అందమైన రూపం ఎలా మారిపోయింది! ఆందోళనగా సిగరెట్ వెల్గించుకుని ముందు గదిలోకొచ్చి కూర్చున్నాను.

ఓహ్, ఇంతా చేసి నేను ఉచ్చులో పడ్డాను ఓ కాల్‌గర్ల్ కోసమా, మై గాడ్! తల పట్టుకున్నాను. అనితను మర్చిపోవడానికి ప్రయత్నించసాగాను.

వాళ్ళేం చేస్తారు? ఆ ఫోటోలతో నన్ను దేనికి వాడుకుంటారు? అంతు చిక్కలేదు. ఈ వలయంనుంచి నేనెలా బైటపడాలి? అసలు వలయం ఏమిటో తెలిస్తేగానీ ఏంచేయాలో తోచదు.

ఈ రాత్రి కూడా నాకు నిద్రలేదు.

నిన్న రాత్రి విరహం అయితే, ఈ రాత్రి విషాదం!

4

ఉదయం పదిగంటలకి వచ్చాడు శంకర్. నాకో కవరు ఇచ్చి అమ్మగారు వెంటనే రమ్మన్నారన్నాడు. ఆమె పేరేమిటని అడిగాను. ప్రభావతీదేవి అని చెప్పాడు. నాకు వళ్ళు మండింది. దేవియట! దేవి!

కవరు విప్పి అందులో మూడు ఫోటోల్ని చూశాను. మూడు మూడు భంగిమల్లో. వాటిని జేబులో పెట్టుకుని మాట్లాడకుండా వెళ్ళి కారెక్కి కూర్చున్నాను. శంకర్ పోనిచ్చాడు.

కారు పోతోంటే తిరిగి ఆలోచనలు ముసురుకున్నాయి. రాత్రి నిద్రలేక కళ్ళు మండుతున్నాయి. ఆ ఫోటోలు కళ్ళముందు మెదిలి నామీద నాకే అసహ్యమేసింది. సిగ్గుతో శరీరం కుంచించుకుపోయింది. నేనలా చేసి వుండవలసింది కాదు. అనిత ఎవరైతే అవుగాక, ఆమెనొక అభిమానిగానే చూసి మంచి మర్యాదలతో మసలుకుంటే ఈ ముప్పే ఏర్పడేది కాదు. వెతుక్కుంటూ వచ్చిన అభిమానిపై వివేకం నశించి వికృతాలోచనలా! తీరా వికటించాక ఇప్పుడు పరువు మర్యాదల కోసం వెంపర్లాడటమా! బాగుంది, ఏమైంది నా బుద్ధికి?

మద్రాసు జీవితం నన్ను భ్రష్టుడ్ని చేసింది! అంతకు ముందు ఎలా వుండేవాడ్ని! కళ్ళు మూసుకున్నాను ఆవేదనగా. ఓసారి ఒక చుట్టాలమ్మాయి నా దగ్గర మతి పోగొట్టుకుంటే మందలించి పంపాను. ఇవ్వాళ నేనే పోగొట్టుకున్నాను! నాకీ శాస్తి జరగాల్సిందే ఇప్పుడు!

కారు బంగళాలోకి తిరగడం నేను గమనించలేదు. తేరుకొని చూస్తే శంకర్ దిగి డోర్ తీస్తున్నాడు. కంగారుగా దిగి నిలబడ్డాను. తోటలో ఎవరూ కన్పించలేదు. పోర్టికోలో శంభు నిల్చున్నాడు. శంకర్ నన్ను తీసుకొని నడిచాడు. ఇల్లంతా భయంకర నిశ్శబ్దం తాండవిస్తోంది.

“రచయితగారికి సుస్వాగతం!” అన్నాడు శంభూ నన్ను చూసి.

“తాచుపాము గాళ్ళకి పోయేకాలం!” అన్నాను ముందుకు సాగిపోతూ.

“ఇదేమిటి కూత?” అన్నాడతను వెనుక వస్తూ.

“నన్నెన్నుకోని మీ చావు తెచ్చుకున్నారు” అన్నాను కటువుగా.

శంకర్ హాలుగుండా నన్ను కుడిపక్క గదిలో ప్రవేశపెట్టి వెళ్ళిపోయాడు. శంభూ నా వెంట వచ్చాడు. ఆ గదిలో సోఫాలో కూర్చునుందామె గంభీరంగా. ఆ గాంభీర్యం చూసి నాకు వళ్ళు మండింది. ఈ వంచకిని మున్న గౌరవమర్యాదలతో చూశాను!

ఆమె శంభూకేదో సైగ చేసింది రహస్యంగా. అతను వెంటనే నా వళ్ళంతా తడిమి చూశాడు. “ఏమిటిది?” అన్నాను అతన్ని, తోసేస్తూ.

“టేప్ రికార్డర్ లాంటిదేమైనా తెచ్చుకున్నావేమోనని అమ్మగారికి అనుమానం. ఆమె టాప్ సీక్రెట్ ముచ్చటిస్తారు నీతో.”

“ఇక కూర్చో కిరణ్. మరోలా భావించకు” అందామె మృదువుగా.

కోపం అణచుకుంటూ కూర్చున్నాను. ఆమె చిన్నగా నవ్వింది. ఆమె కళ్ళలోకి తీక్షణంగా చూస్తూ అన్నాను, “నేను బుద్ధిలేనివాణ్ని సరే, ఈ లూజ్ క్యారెక్టర్స్‌ని తార్చే ఖర్మ మీకెందుకు పట్టింది?”

ఆమె ముఖం ఎర్రబడింది నా మాటలకి. “అవసరం అలాంటి పని చేయించడంలో ఆశ్చర్యంలేదు” అంది పొడిగా.

“అవసరమొస్తే మీరెలాంటి పనైనా చేస్తారన్న మాట.”

"నా ప్రతిష్టకు ముప్పురానంతవరకూ."

"ఈ పని మీ ప్రతిష్టకు ముప్పు తేలేదా?"

"ఆలోచించు—ఎవరి ప్రతిష్టకు ముప్పో."

ముఖం తిప్పుకొని కిటికీ బైట చూశాను. ఈ ఆడది తెలివిగలది. పకడ్బందీగా ఏర్పాట్లు చేసుకుంది. జాగ్రత్తగా వ్యవహరించాలి....

ఓ ఆడమనిషి లోపలికొచ్చింది కాఫీ కప్పులతో. ఆమెని చూస్తూనే నా శరీరం గగుర్పొడిచింది! నల్లటి శరీరం. ఎత్తు పళ్ళు. చింపిరి జుత్తు. కప్పులు ముందు పెట్టి తిరిగిపోతూ నాకేసి భయంగొలిపేలా చూసింది. వెంటనే నేనక్కడ్నుంచి వెళ్ళిపోవాలనుకున్నాను. ఆ ఇంటి వాతావరణం భయంకరంగా తోచింది. భూతాల గృహంలా అనిపించింది.

"కాఫీ తాగు. ఊరికే ఆలోచించి మనసు పాడు చేసుకోకు."

"నా మనసు పాడవదు."

"అదే నేను కోరేది."

"కాఫీ తాగను. మనం విరోధులం ఇప్పుడు."

"మనం మిత్రులం. నా మనసులో శత్రుత్వం లేదు."

"అయితే నన్నెందుకు మోసం చేశారు?"

"ముందు కాఫీ తాగు, చల్లారిపోతోంది."

"పోనీండి, నేను వేడెక్కి వున్నాను."

"సరే, బలవంతం ఏమీ లేదు...." అందామె తన కప్పు అందుకుంటూ, "కిరణ్, అవసరాలు మనుషుల్ని చిత్రంగా కలుపుతుంటాయి. నీ దీనావస్థ ఓ పత్రికలో చదివినప్పట్నుంచీ ఎంత కలత చెందానో తెలుసా? నా మనసు మనసులో లేదు. నిన్నెందుకు నేను ఆదుకోకూడదు

అనిపించింది. అప్పుడు నువ్వేమిటో తెలుసుకోవాలను కున్నాను. అంటే నీ టాలెంట్స్ అన్నమాట. అప్పుడు నీ పుస్తకాలు ఓ రెండు తిరగేశాను. సినిమాలు చూసే అవకాశం కలుగలేదు. ఆ పుస్తకాల్లో అడుగడుగునా నీ కృషి, ప్రతిభ నన్నాకట్టుకున్నాయి. కానీ ఏం లాభం? అదృష్టముండాలి. విధి నిన్ను చాలా చిన్న చూపు చూసింది.”

ఆ దుష్ట స్త్రీ వైపు అసహ్య భావంతో చూశాను, “మీ సానుభూతి వచనాలు నామీద పని చెయ్యవు. సంగతేమిటో సూటిగా చెప్పండి!”

“ఆ అమ్మాయి—అనిత నీకు చెప్పేవుండాలి—తనకో అన్న ఉన్నాడని. నిజంగా ఆమెకు కాడనుకో, కానీ నాకో కుమారుడున్నాడు మణిపాల్‌లో. నువ్వతన్ని చంపెయ్యాలి.”

నేను తదేకంగా చూడసాగాను ఆమెవైపు. ఆమె మాటలు నన్ను కలవరపెట్టింది వాస్తవం.

“మీరు తమాషా చేయడంలేదు కదా? ఇలాటి తమాషా ఎవరూ చేయరు” అన్నాను నవ్వుతూ.

ఆమె క్రోధంగా చూసింది. “నవ్వకు. నవ్వు నాలుగు విధాలు చేటు. ఇది తమాషాకాదు. తమాషాలు నేను చెయ్యను. అది నా స్థాయికి తగదు. సీరియస్‌గా ఆలోచిస్తాను, కచ్చితంగా నిర్ణయం తీసుకుంటాను. మళ్ళీ చెప్తున్నాను, సునీల్‌ని నువ్వు చంపెయ్యాలి!”

ఒక సిగరెట్ తీసి వెలిగించుకున్నాను. గట్టిగా నాలుగు దమ్ములులాగి, పొగవ్రాదులతో పేపర్లో అక్షరాలు చూడసాగాను. గజిబిజిగా కన్పించాయి .... గుండెలో అదురు పుట్టుకొస్తోంది. తలెత్తి ఆమె ముఖంలోకి

చూశాను, "మీ కొడుకు సునీల్ ని?"

"అవును, సునీల్ ని."

"ఏమిటి గొడవ?"

"వాడు నాకు తగడు."

"ఏం చేశాడు?"

"నా భవిష్యత్తుకు అడ్డు నిలిచాడు."

"నేను నమ్మను."

"ఏమిటి నమ్మవు?"

"తల్లులు త్యాగాలు చేస్తారు."

ఆమె పిడికిలి బిగించి సోఫామీద కొట్టింది. "వాడు నా కొడుకైతే కదా త్యాగాలు చేసేది!"

"మీ కొడుకు కాడా?"

"సవతి కొడుకు!"

"ఓహ్....ఐసీ...." ఆశ్చర్యం అణచుకున్నాను.

"వాడికి మూడేళ్ళప్పుడు తల్లిపోయింది. నన్ను చేసుకున్నారు. వాడికిప్పుడు ఇరవై మూడుంటాయి. వాడంటే నాకు పడదు. మొదట్నుంచీ దూరంగా వుంచాను. వాణ్ని ముట్టుకోవాలన్నా అసహ్యం నాకు! ఎంతైనా వాడు నా రక్తంకాదు. వాణ్ని చూసుకోవడానికే నన్ను చేసుకున్నారనుకుంటాను. కానీ వాడంటే నాకసహ్యం! ఎవరి బిడ్డనో నేను పెంచడమేమిటి? వాణ్ని నా ఛాయలకి కూడా రానివ్వలేదు——"

"అందుకే మీకు దేవుడు పిల్లలివ్వలేదనుకుంటాను."

"ఇదుగో, నువ్వెవరితో మాట్లాడుతున్నావో తెలుసుకొని మాట్లాడు! నీ అంతస్తేమిటో, నువ్వున్న పరిస్థితేమిటో గ్రహించుకో. ఇలా నా సమానాన్ని రెచ్చగొట్టావంటే నిన్ను నామరూపాల్లేకుండా చేస్తాను."

"ఎలా? మీ ఫోటోలతో నేనా? కానివ్వండి. అలాగే చెయ్యండి. అప్పుడు నేను చస్తాను. ఏం, నేనెందుకు బ్రతకాలి? నావల్ల ఎవరికి ప్రయోజనం వుంది? నాకు భవిష్యత్తు లేదు. సునీల్‌కు హాని తలపెట్టి సుఖమయ జీవితాన్ని చూడలేను. ఆ పాపం వెన్నాడుతుంది. అంతకంటే ఇప్పుడు చచ్చిపోవడమే మేలు. చార్మినార్ ఎక్కి దూకుతాను! మీరప్పుడా ఫోటోలు ఊరంతా పంచండి! పత్రికలన్నిట్లో అచ్చేయించండి!"

"కిరణ్, నువ్వూరికే ఆవేశపడుతున్నావ్. అది నీకే మంచిది కాదు. శాంతంగా ఆలోచించు. ఆవేశంతో బాగుపడ్డవాళ్ళెవరూ లేరు. సునీల్ నా భవిష్యత్తుకి అడ్డు నిలిచాడన్నాను. వాడు మణిపాల్‌లో ఇంజనీరింగ్ చేస్తున్నాడు. ఈ సంవత్సరంతో చదువైపోతుంది. పరీక్షలు రాసి ఎల్లుండి వచ్చేస్తున్నాడు. ఇక జీవితంలో స్థిరపడతాడు. నాకభ్యంతరం లేదు.

"కానీ వాడికి ఇంట్లో స్థానం కల్పించడం నా మనసు అంగీకరించడం లేదు. ఇకనుంచీ అడుగడుగునా వాడు నా కాటంకంగా వుంటాడు. ఒక్కచోట మేం ఈ ఇంట్లో ఎలా మసలుకుంటామో! తగవులు, గొడవలు, తలనొప్పి తప్పవు! తండ్రికి వాడంటే ప్రాణమే, కానీ నేనంటే కూడా ఇష్టమే—"

"ఐ పిటీ హిమ్ సో మచ్."

"నువ్వు మధ్యలో రాకు! తండ్రికి రోజులు దగ్గరగా పడ్డాయి. ఆరోగ్యం అంత బాగాలేదు. సునీల్ రాగానే వాడికన్నీ అప్పగించేసి తను హాయిగా రెస్టు తీసుకోవాలనుకుంటున్నారు .... అప్పుడు చూడు నా పరిస్థితి! అన్నిటికీ ఆ కొడుకునే అడుక్కోవాలి! ఆ అధికారంతో

నామీద వాడు పగ తీర్చుకుంటాడు! వాడు నాకెప్పుడు ఎదురుతిరగలేదు. కానీ లోపల లోపల కసి బాగా పెంచుకున్నాడు. ఆదికవెళ్ళగక్కుతూ నా బ్రతుకు దుర్భరం చేస్తాడు! నాకు నరకం చూపిస్తాడు, కిరణ్! ఈ భయం నన్ను నిద్రపోనియ్యడంలేదు! అంతేగాకుండా-"

"చెప్పండి, ఇలాంటి ఏడుపులు వినడం నాకు తృప్తిగా వుంటుంది."

"ఆయన వీలునామా వ్రాస్తే-అది త్వరలో నే జరుగుతుందని నా అనుమానం — వాడికి మైనారిటీ కూడా తీరింది—అప్పుడు నేను మునిగిపోతాను! వాణ్ని సర్వాధిపతిని చేసి పోతారు! పైకి నేనంటే ఎంత ప్రేమ వున్నా లోపల ద్వేషం వుంది — కొడుకుని నేను సరిగా చూడనందుకు, ఆ కసి ఇలా తీర్చుకుంటారు! ఏ పదివేలో నా ముఖాన పారేసి, మిగతావన్నీ వాడికి చెందేటట్లు చేసేస్తారు! ఆ పదివేలతో నేను వీధిలో నిలబడాలి!

"నాకు నా అనేవాళ్ళెవరూ లేరు. నన్నెవరూ ఆదుకోరు, డబ్బు లేకపోతే. నేనేం చేయాలి చెప్పు? అందుకే ఈ నిర్ణయానికొచ్చాను. సునీల్ని అడ్డు తొలగించాలి. అదొక్కటే నాకు పరిష్కారం. ఆ తర్వాత ఆ సికి ఎలాగో తంటాలు పడతాను. ఆయనకూ ఇంకెవరూ లేరు. ఇదంతా నా పరం చెయ్యాక తప్పదు. నేనీ ఇంట్లో—నన్ను కంటికి రెప్పలా చూసుకునే నా మనుషులతో—ఎప్పటిలా సుఖంగా జీవిస్తాను."

ఆమెవైపు దీర్ఘంగా చూసి తలూపాను. "మీ ఆలోచన బాగా నే వుంది...కానీ నే నొప్పుకోకపోతే?"

ఆమె అంది కటువుగా. "ఇందాక అన్నావు చూడు—అలా చచ్చిపో!"

నేను మరో సిగరెట్ తీసి వెలిగించుకున్నాను. పరిస్థితి నాకు బోధపడుతోంది. ఆందోళనగా చూశా నామెవైపు.

సందేహంలేదు, ఒప్పుకోకపోతే ఈమె నన్ను వీధి కెక్కిస్తుంది. అప్పుడు నేను బ్రతికినా చచ్చినా ఒక్కటే. ఇవన్నీ వెధవ పనులు చేసేటప్పుడు తట్టవు. కానీ నేననుకున్నాను కదూ, పరిణామాలు త్వరలో ఎదుర్కొందామని? వెల్, ఇప్పుడీ పరిణామాన్ని ఎలా ఎదుర్కోవాలి?

"కిరణ్ —" అందామె సీరియస్ గా, "నువ్వాలోచించి బుర్ర పాడుచేసుకోకు. బుర్రని పనిమీదకు లగ్నం చెయ్. నువ్వీ పని శుభ్రంగా చేసిపెడతావని నిన్నెన్నుకున్నాను. ఎలాగైనా చెయ్యి, మనకే ముప్పూ రాకూడదు. నాకిక్కడ స్థానం దక్కాలి. నీకు పరువూ డబ్బూ! ఇప్పుడు అయిదువేలు అడ్వాన్సు ఇస్తాను — మిగతావి పనయ్యాక, మొత్తం యాభై వేలు!"

చటుక్కున ఆమె ముఖంలోకి చూశాను. అబద్ధం కాదు. ఆమె ప్రతీదీ సీరియస్ గా తీసుకుంటోంది. నా గుండె ఝల్లుమంది. యాభై వేలు! నేనే సినిమాకు పూర్తి నిడివి కథ రాసినా అయిదువేలు రాలేదు. ఈమె ఒక చిన్న మర్డర్ ప్లాట్ కు యాభై వేలు ఆఫర్ చేస్తోంది! వంద నవలలు లేదా పది సినిమాలకొచ్చే పారితోషికం!

హఠాత్తుగా నా మనసు చలించింది. ఆ డబ్బు స్వంతం చేసుకుంటే! అవును; నా కష్టాలన్నీ గట్టెక్కుతాయి. యాభై వేలతో చేయలేనిదేమిటి? ఓహ్, జీవితం! కానీ—అదెలాంటి డబ్బు? మర్డర్ మనీ! దాంతో సుఖపడగలనా? లేకపోతే చావుకి సిద్ధపడాలి. కానీ నేనెందుకు చావాలి? ముక్కు మొహం తెలియనివాడికోసం నే

నెందుకు త్యాగం చేయాలి?

నా మనసు చలించడం మానేసి, అప్పుడు నేను మార్గాన్ని ఎన్నుకున్నాను. విధిలేని పరిస్థితిలో సాహసంగా నిర్ణయం తీసుకున్నాను. ఇంతకంటే నేనేం చేయగలను? చావు నాకిష్టంలేదు.

ఆమెవైపు తిరిగి అన్నాను. "అలాగే చేస్తాను, సునీల్‌ని చంపుతాను."

ఆమె సంతోషంగా చూసింది.

5

రైల్వేస్టేషను కోలాహలంగా వుంది.

అప్పుడే వచ్చి ఆగిన రైలులోంచి దిగే జనం, ఎక్కే జనంతో సందడిగా, హడావుడిగా వుంది. రైల్వేస్టేషన్లు మంచి కాలక్షేప స్థలాలు.

ఓ మొదటి క్లాసు పెట్టెలోంచి ఆత్రుతగా చూస్తూ దిగాడొక యువకుడు. అతని ముఖంలో ఉత్సుకత, ఆనందం కట్టలు తెంచుకొని ప్రస్ఫుటమవుతున్నాయి. అతన్ని చూస్తూనే పరుగున వెళ్ళి చేరుకున్నాడు తండ్రి. తనయుడి శరీరాన్ని ఆప్యాయంగా తడిమి తడిమి చూశాడు. మాటలు రావడంలేదు. ఒక్కసారి గాఢాలింగనం చేసుకున్నారిద్దరూ. ఆ ఉద్వేగం అలాంటిది. కళ్ళు చెమర్చాయి.

శంకర్ పెట్టెలోకి ఎక్కి లగేజి తీస్తున్నాడు. తండ్రి కొడుకులిద్దరు వేరుపడి ముందుకు సాగారు. కుమారుడి చెయ్యి బలంగా, భద్రంగా పట్టుకొని నడుస్తున్నాడు తండ్రి. అతనొక అమూల్య వస్తువుగా, అతనే తన జీవితానికి ఆధారంగా కోల్పోతే అగాధాల్లోకి జారిపడిపోతాడన్నంత గట్టిగా పట్టుకొని నడుస్తున్నాడు.

"బాబూ, సునీల్! ఎన్నాళ్ళకు చూశాను నిన్ను!"

"నేనిప్పుడు మీ దగ్గరే వుంటాను కదా, డాడీ!"

"పరీక్షలు బాగా రాశావా, సునీల్?"

"రాశాను డాడీ, తప్పకుండా ప్యాసవుతాను."

"ఐ విష్ యూ గుడ్ లక్, మై సన్!"

"మమ్మీ వుంటే ఇప్పుడెంత సంతోషించేదో..."

తండ్రి ముఖంలో విషాదచ్ఛాయలలుముకున్నాయి.

"ఆమె ఆశీర్వాదం నీకెప్పుడూ ఉంటుంది, బాబూ!"

"మమ్మీ ఎలా వుంటుందో గుర్తులేదు. మీరామె ఫోటో కూడా ఉంచలేదు."

"ఫోటో వుందేది బాబూ, కానీ...."

"కానీ.... నాకు తెలుసు, డాడీ!" సునీల్ ముఖం ఎర్రబడింది, తండ్రి చెయ్యి విడిపించుకున్నాడు చటుక్కున. "పిన్ని తీసేసింది! తీసి—"

తండ్రి కంగారుగా అతని భుజం పట్టుకున్నాడు. "ఇప్పుడు కోపావేశాలు వద్దు బాబూ, ఇంటికి పద!"

అలా వాళ్ళు బైటికెళ్ళి కారెక్కేవరకూ గమనించాను. కారు వెళ్ళిపోయాక టెలిఫోన్ బూత్‌లోకెళ్ళి నెంబర్ తిప్పాను. వెంటనే ప్రభావతి అందుకుంది.

"పార్టీ దిగింది.. ఇంటికొస్తున్నారు" అన్నాను.

"మంచిది. ఏం ఆలోచించావు?"

"అతన్ని చూస్తే జాలేస్తోంది. చెయ్యవేస్తే పాపం అనిపిస్తోంది."

"అనిపిస్తుంది. మళ్ళీ మొదటికొచ్చావా?"

"లేదు, ముందుకే పోతున్నాను. మీవారు ఇవ్వాళ రేపట్లో ఎక్కడికైనా వూరెళ్తున్నారా?"

"ఎందుకు?"

"తెలుసుకోని చెప్పండి. నాకో ఆలోచన వుంది ఎలా చెయ్యాల్లో."

"చెప్పు!"

"రేపు" ఫోన్ పెట్టేసి బయటకొచ్చాను.

6

సాయంత్రం అయినున్న సరికి ఆ కారు బయల్దేరు తోంది చూశాను. వెంటనే ఆటోని పోనివ్వమన్నాను. ఆ కారుని వెంటాడుతూ సిగరెట్ మీద సిగరెట్ కాల్చాను. పద్దెనిమిది నిమిషాల ప్రయాణం తర్వాత ఆ కారు ఖైరతాబాద్ చేరుకుంది. హోటల్ మయూర్ కాంపౌండ్ లోకి తిరిగింది.

నేను బయటే దిగి ఆటోని పంపేశాను. గబగబా లోపలికి నడిచాను. సునీల్ అప్పుడే కారు పార్క్ చేసి దిగుతున్నాడు. అక్కడున్నంతసేపు రిసెప్షన్ లోవరకూ అనుసరించి, అక్కడ క్షణమాగి, అతను స్పెషల్ లాంజ్ లోకి ప్రవేశించిన వెంటనే నేను కదిలాను.

సునీల్ ఓ మూల టేబిల్ దగ్గర చోటు చూసు కుంటున్నాడు. అక్కడెవరూ లేరు. తేలిగ్గా ఊపిరితీసు కున్నాను. మొత్తం లాంజ్ లోనూ జనం పల్చగా వున్నారు. అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ మార్గమధ్యంలో ఆగిపోయి, ఆశ్చర్యం నటించి, "హాయ్ సునీల్!" అన్నాను చెయ్యూపుతూ.

అతను తలఎత్తి కలవరంగా చూశాడు.

నేను గబగబా అతన్ని చేరుకున్నాను, "హలో, మిష్టర్ సునీల్ కుమార్!" అన్నాను నవ్వుతూ, చెయ్యి చాపి.

అతను ఇంకా కలవరంగా చూడసాగాడు. యాంత్రి

కంగా చెయ్యి అందించాడు. చెయ్యి మృదువుగా నొక్కి నేనతని ముందు కూర్చున్నాను.

"ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ, మీరు.... మిమ్మల్ని నేను గుర్తించ లేదు" అన్నాడతను తటపటాయిస్తూ.

అతని ముఖంలోకి పరీక్షగా చూశాను నవ్వి. కర్ణాటక వాతావరణం బాగా వంటబట్టించుకొచ్చాడు. అక్కడి వాళ్ళు సహజంగానే తెల్లగా వుంటారు. సునీల్‌కు ఈ తెలుపు ఎంతో ఆకర్షణ తెచ్చిపెట్టింది. పైగా అమాయకత్వం వుట్టిపడే ముఖం. ఏదో పోగొట్టుకున్నట్టుండే కళ్ళు.

అతని చెయ్యి తట్టి అన్నాను, "నన్ను మీరు చూసి వుండరు. కాని విశ్వేశ్వరారావుగారి అబ్బాయిగా మీరు నాకు బాగా తెలుసు."

"ఓహ్, ఐసీ...." ఇప్పుడతను నెమ్మదిపడి నన్ను పరిశీలనగా చూడసాగాడు. అలా చూస్తూంటే అతని ముఖభావాలు మారిపోసాగాయి. అయిష్టత వ్యక్తమవుతోంది.

నాకు తెలుసు, అతని కళ్ళకి నేనెలా కన్పిస్తున్నానో. సర్కస్‌లో రింగ్ మాస్టర్‌లా, ఈ వదులు కోటూ, నెక్ టై, పైకి దువ్విన తల, నల్ల కళ్ళజోడూ.... ఇవన్నీ నన్ను, తమాషాగా, కృత్రిమంగా కన్పింపజేస్తున్నాయి. నా బంగారు రోజుల్లో ఇలాటి కోట్లు నాలుగుండేవి. అవిప్పటికీ వున్నాయి. నేను చిక్కిపోవడం కారణం ఒకటీ, దుర్భర జీవితాన్ని గడుపుతూ సూటూ బూటూ వేసుకు తిరిగితే జనం నవ్వుతారనే భయం ఒకటీ— ఇన్నాళ్ళు వీటి జోలికి పోకుండా చేశాయి. ఇవ్వాళ వేసుకోవాల్సి వచ్చింది అవసరంగా....

వెయిటర్ వచ్చి నానుంచి పదార్థాలు ఆర్డర్ తీసు

కళ్ళాక, సునీల్ వైపు తిరిగి అతన్ని మాటల్లో పెట్టాను. కుశల ప్రశ్నలువేసి, అతని చదువు గురించీ, అక్కడి జీవితం గురించీ అడిగాను. అయిష్టంగానే చెప్పాడు. తర్వాత నన్ను పరిచయం చేసుకున్నాను. నా పేరు కామేష్ అని చెప్పాను.

"మిష్టర్ సునీల్, మీ డాడీకి నా గురించి—మా ఫర్మ్ గురించి బాగా తెలుసు. మేం తరచుగా కలుసుకొంటూంటాం. మా ఆఫీసు తిలక్ రోడ్‌లో వుంది. కె అండ్ కె కన్‌స్ట్రక్షన్స్. నాతో పార్ట్‌నర్ వున్నాడు. కరుణాకర్. మేం బిల్డింగ్స్ అవీ కాంట్రాక్టు తీసుకొని కడుతూంటాం. ఈ మధ్య మీ డాడీని కలిసి చాలా రోజులైంది. ఎలా వుంది ఆయన ఆరోగ్యం? మీరిక్కడికొస్తున్నట్లు మొన్న తెలిసింది మీ పిన్ని ద్వారా. ఇప్పుడు అనుకోకుండా మిమ్మల్నిక్కడ చూశాను. సంతోషంగా వుంది. మీరు సివిల్ ఇంజనీరింగ్ పరీక్ష వ్రాసివచ్చారు. ప్యాసవుతారని మీ డాడీ గట్టి నమ్మకం. మా ఫర్మ్‌లో మిమ్మల్ని పెట్టి ట్రైనింగ్ ఇవ్వాలనుకుంటున్నారు.... ఇది తెలిసి మేం చాలా ఆనందించాం. మీకీ బిజినెస్‌లో మెలుకువలు నేర్పడం మా అదృష్టంగా భావిస్తున్నాం. ముఖ్యంగా...."

"డాడీ మీకలా చెప్పారా?" అన్నాడతను చటుక్కున అందుకొని.

"కాదు, మీ పిన్ని చెప్పిందట — నా మిసెస్ అనితకు—"

నాలుక కరచుకున్నాను. గాభరాగా చూశాను.

అతను ఇంకా అడిగాడు. "ఎప్పుడు — ఎప్పుడు చెప్పింది?"

"మొన్న — నాలుగు రోజుల క్రితం. లేడీ హైదరీ క్లబ్‌లో ఏదో ఫంక్షన్‌లో కలుసుకున్నారట. వారిద్దరు బాగా స్నేహితులు. మీ గురించి మీ పిన్ని చెప్పిందంతా నా మిసెస్ నాకు చెప్పింది. మిమ్మల్ని మా ఫర్మ్‌లో పెట్టించి ఈ లైన్‌లో ట్రైనింగ్ ఇప్పించాలనుకుంటోంది. తగినంత అనుభవం గడించాక మీకో సంస్థ నెలకొల్పి మీ అభివృద్ధిని చూసి గర్వపడాలనుకుంటోంది. మీ భవిష్యత్తు గురించి ఎన్నెన్ని ఆలోచనలు చేయడం లేదామె! మీ సుఖం కోసం అహర్నిశలూ కష్టపడుతున్నట్టుంది.... అప్పుడే మీకు సంబంధాలు కూడా—"

"ఆపండి!" అరిచాడతను టేబిల్ మీద కొట్టి. "ఆమె చెప్పిందంతా అబద్ధం! షి ఈజ్ ఎ లయార్! హిపోక్రైట్! ఆమె మాటలు నమ్మకండి! లోకానికి నామీద ప్రేమ కురిపిస్తుంది. ఇంట్లో రాచి రంపాన పెడుతుంది! ఆమె గురించి నా దగ్గర చెప్పకండి. ఐ హేట్ హర్! ఆమె చెప్పేవన్నీ అబద్ధాలు! ఆమెకసలు నేనంటే ఇష్టమే లేదు. ప్రేమలేదు. రాక్షసి ఆమె! షి ఈజ్ డెవిల్! నన్ను బాధిస్తుంది! హింసిస్తుంది!"

"నాకాశ్చర్యంగా వున్నాయి మీ మాటలు ..."

"మీకేం తెలుసు? ఇవ్వాళే నేనింటికొచ్చాను. ఆమె నన్ను పలకరించిందా? కనీసం కన్నెత్తి కూడా చూడలేదు! చూస్తుందని నేను ఆశించనూలేదు. నేనామెని పట్టించుకోను. ఆమె ఎలా ఏడిస్తే నాకెందుకు? కానీ మిగవా వాళ్ళు—మా జీతగాళ్ళు కూడా మారిపోయారు. ఇంట్లో చాలా మార్పు వచ్చింది. స్మశానంలా వుంది. వాళ్ళంతా దెయ్యాల్లా వున్నారు! నన్నెవరో కొత్త మనిషి — వింత మనిషిని చూసినట్టు చూస్తున్నారు.

దూరం దూరంగా తప్పుకుంటున్నారు! ఆ శంభుగాడు జోక్స్ చెప్పి నవ్వించేవాడు. వాడిప్పుడు సరిగ్గా మాట్లాడడంలేదు. నాతో ఎవరూ మాట్లాడడంలేదు! పగలంతా ఉన్నూరుమని గడిపి ఆ స్మశానంలోంచి బైట పడ్డాను, కొంచెం రిలీఫ్ పొందుదామని. ఇక్కడా మీరు వేధిస్తున్నారు నన్ను!"

"అయాం సారీ...." అన్నాను అతని చెయ్యితట్టి, "నాకీ విషయాలన్నీ తెలీవు!"

ఆ రాత్రి కూర్చుని నేను చాలా వ్రాశాను. పది పేజీలు రాసి, ఒకటికి రెండుసార్లు చదివి తృప్తిచెందాను. ఇలా నేనెందుకు చేయవల్సి వచ్చిందో, నా ఇబ్బందేమిటో అంతా విపులీకరించాను అందులో. ఆ కాగితాలు ఒక కవరులో వేసి సీలుచేసి, సొరుగులో పెట్టి తాళంవేశాను. రేపు ఉదయం దాన్ని పోస్టుచేయాలి.

7

ఉదయం త్వరగా లేచి తొమ్మిదిన్నరకు బయట పడ్డాను. పోస్టాఫీసుకెళ్ళి ఆ కవరును రిజిష్టరు పోస్టులో పంపి, ఆటో ఎక్కి సుశీల్ ఇంటికి బయల్దేరాను.

వాళ్ళింటి రెండు సందులవతల సందులో ఆటోని ఆపించి కూర్చున్నాను.

సమయం పదిన్నర కావస్తోంది. నిమిషాలు చకచకా గడిచిపోతున్నాయి. ఆటోవాడికి ఈ ఏర్పాటు ముందే చెప్పి చేసుకున్నాను. అయినా వాడికి బోరుకొట్టకుండా 'స్కైరైడర్స్' సినిమా కథ చెప్తూ వినోదం కల్గించసాగాను.

గంట గడిచింది. అప్పుడు వీధిలో హారన్ విన్పించింది.

గబుక్కున ముందుకు వంగి చూశాను. కొన్ని క్షణాలయ్యాక ఆ కారు కన్పించింది.... మేం వున్న సందు దాటి వెళ్ళిపోతోంది....ఆతృతగా చూశాను. శంకర్ కారు తోలుతున్నాడు. వెనుక సీట్లో ప్రభావతి వుంది. తేలికపడి నిట్టూర్చాను. వెంటనే ఆటోని పోనివ్వమన్నాను.

ఆ కారు శరవేగంగా పోతోంది....చకచకా పంజాగుట్ట, ఖైరతాబాద్, సెక్రటరియేట్, టాంక్ బండ్ దాటేసి, బషీర్ బాగ్ వైపు తిరిగింది.

ఇంకో అయిదు నిమిషాల తర్వాత తిలక్ రోడ్ లో వుంది. అక్కడ వేగం అకస్మాత్తుగా తగ్గి నెమ్మదిగా వెళ్ళసాగింది. ప్రభావతి ఎడమవైపు కిటికీలోంచి తల బైటపెట్టి చూడసాగింది బిల్డింగ్ వరసని. శంకర్ కుడివైపు చూస్తున్నాడు. కారు అలా సాగిపోతోంది... రోడ్డు చివరకంటూ అలాగే వెళ్ళి ఆబిడ్స్ లో ప్రవేశించి, నాంపల్లీవైపు దారితీసింది.

నా ఆటో తోకలా దాని వెంట వెళ్ళింది.

నాంపల్లిలో ఓ ఇళ్ళున్న వీధిలోకి ఆ కారు తిరిగి మళ్ళీ వేగం తగ్గింది. వీధి మొదట్లోనే నేను ఆటోని ఆపించి చూశాను.

కారు ఆ వీధి చివరకు వెళ్ళి ఓ యింటిముందాగింది. వాళ్ళిద్దరు గేటు తీసుకుని లోపలికెళ్ళారు. నేనాటో దిగిపోయి డబ్బిచ్చేసి వేగంగా ఆ యింటికేసి నడిచాను.

ఆ ఇంటిని చేరుకొని జాగ్రత్తగా లోపలికి చూశాను. వాళ్ళు వరండాలో నిల్చుని తలుపు కొడుతున్నారు. ఇంతలో తలుపు తెరుచుకుంది. కంగారుపడి చూసింది అనిత వాళ్ళవైపు. వాళ్ళు చటుక్కున లోపలికెళ్ళి

తలుపు మూశారు.

వీధిలో నే నటూ ఇటూ చూశాను. ఒకరిద్దరు నన్ను గమనిస్తోన్నా లెక్క చేయకుండా లోపలికి వెళ్ళి పోయాను. ఇంటి కుడిపక్క కురికి, మాటలు వినిపిస్తోన్న గది కిటికీ దగ్గర ఆగి నిలబడ్డాను. జాగ్రత్తగా పక్కనుంచి లోపలికి తొంగిచూశాను. వాళ్ళు ముగ్గురు కనిపించారు. నిలబడే వున్నారు.

ప్రభావతి ముఖంలో క్రోధావేశాలున్నాయి. శంకర్ క్రూరంగా చూస్తున్నాడు. అనితకేమీ అర్థంగాక అయోమయంగా చూస్తోంది.

"ఏమే పిల్లా, యేదో ప్లాను వండుతున్నావట?"

"నేను — నే నేం చేశాను?"

"ఏం చేశావనకు! ఏం చేస్తున్నావో చెప్పు!"

"నే నేం చేస్తున్నాను? ఏమిటి మీరంటున్నది?"

"నే నేమంటున్నాను? నువ్వాడుతున్న నాటకమేమి టంటున్నాను!"

"నాటకమా! నే నేం నాటకమాడాను? మీరాడ మన్నది ఆడాను, డబ్బు తీసుకున్నాను. అంతే, మిమ్మల్ని మర్చిపోయాను కూడా!"

"మరి నిన్న చేసిందేమిటే, పిల్లా! సునీల్ దగ్గరికి ఎవణ్ణో నీ మొగుడిగా పంపి నామీద చాడీలు చెప్పిం చింది ఎవరట?"

అనిత తికమకపడింది ఇంకా. "ఏమిటి మీర నేది? నే నెవర్ని పంపాను? ఎందుకు పంపుతాను?"

"ఎందుకు పంపావో తెలుసుకుందామనే వచ్చాను! సునీల్ ఎందుకు అబద్ధాలు చెప్తాడు? నువ్వే చెప్తున్నావు! ఎవణ్ణో నీ మొగుడిగా సునీల్ దగ్గరకి పంపి నామీద

చాడీలు చెప్పించావు! మా మధ్య గొడవ పుట్టించాలని చూశావు. ఏమిటి నీ ఉద్దేశ్యం? కామేష్ అట వాడి పేరు. కె అండ్ కే కన్‌స్ట్రక్షన్స్ పార్టనరట. సునీల్ తండ్రికి బాగా తెలుసునట! ఇవన్నీ సునీల్ రాత్రి తండ్రికి చెప్పాడు. తండ్రి నన్నడిగారు. నాకేం అర్థంగాలేదు. అలా నేనెవరితోనూ చెప్పలేదు.

"ఆ కామేష్ ఎవరో మావారు తనకూ తెలియదన్నారు. డైరెక్టరీ వెతికితే ఫోన్ నెంబర్ లేదు. తిలక్ రోడ్‌లో ఆఫీసు వుందన్నాడట. నేనిప్పుడిక్కడికి వస్తూ చూస్తే ఎక్కడా బోర్డు కనిపించలేదు. బోర్డూ ఫోనూ లేకుండా అదేం కంపెనీ? ఆ కామేష్ ఎవడో బోగస్!

"నల్ల కళ్ళద్దాలు పెట్టుకుని, సూటు బూటులో వున్నాడట. తల వెనక్కి దువ్వాడట. ఎంత తెలివిగా మాట్లాడినా భార్య పేరు నోరుజారి చెప్పేశాడట— సరిగ్గా నీ పేరు! నా అనుమానం ధృవపడింది. నువ్వు తప్పకుండా ఏదో నాటకమాడుతున్నావు! ఏమిటి నీ ఉద్దేశ్యం చెప్పు? ఏం చేయాలనుకుంటున్నావసలు?"

"మీ మాటలు నాకేమే అర్థంగావడంలేదు!" అర్చింది అనిత.

ఆడపులిలా చూసింది ప్రభావతి. "చూడు పిల్లా, నువ్వింకా చిన్నదానివి. నా సంగతి నీకింకా తెలీదు. నాతో చెలగాటమాడి చేతులు కాల్చుకోకు. నువ్వే చూడు—వీడు నీ పని పడతాడు. నిన్ను కుయాపిని చేసి వదుల్తాడు. అడుక్కు తినాలంతే."

శంకర్ వైపు తిరిగి, "పద!" అని బయటికి దారి తీసిందామె.

వెళ్ళిపోతున్న వాళ్ళవైపు అలాగే చూస్తూ నిల్చుంది అనిత.

కారెక్కి వెళ్ళిపోతున్న వాళ్ళని చూసి నేను తేలికగా వూపిరి పీల్చుకున్నాను. ఒక సిగరెట్ తీసి వెల్గించుకుని, అక్కడ్నించి కదిలి ఇంటిముందుకొచ్చాను. చప్పుడు గాకుండా లోపలికెళ్ళిపోయాను.

అదిరిపడి చూసింది అనిత. "నువ్వు—నువ్వా!"

"నేను నేను—నువ్వు నువ్వే!" అన్నాను నవ్వి.

"ఎలా వచ్చావిక్కడికి?"

"ఎలా రాలేనో చెప్పు నువ్వే!"

"ఓహ్, ఏమిటిదంతా! ఇందాక వాళ్ళు వచ్చి గొడవ చేశారు. ఇప్పుడు నువ్వు—ఏమిటీ గోల!"

"గోల ఏమీ లేదు, నీ సందేహాలు తీరుస్తాను. భయ పడకు, నన్ను మోసం చేసి పారిపోయినందుకు నీమీద నాకేం పగలేదు. ఎందుకంటే, నేనూ వెధవ పనిచేశాను కాబట్టి. ఇప్పుడు మనం పరస్పరం గౌరవించుకుందాం. ముందు వెళ్ళి కాసిని మంచినీళ్ళు పట్రా, తాగి అంతా చెప్తాను పరిసితి."

ఆమె తెచ్చిన గ్లాసందుకుని తాగి, ఆమెని పైనించి కిందిదాకా పరికించి చూశాను. ఎన్నెన్నో వూహాలు మెదిలాయి. ఇదివరకటిలా పాడు వూహలు కావు, పవిత్ర మైనవి. ప్రతి బ్రహ్మచారి విధిగా గాంచి, ఆచరించ దగినవి.

"ఏమిటలా చూస్తావ్?"

నవ్వాను తేరుకొని. "నీకంతా అయోమయంగా వుంది కదూ? చెప్తాను. ప్రభావతి నిన్ను నా దగ్గరికి ఎందుకు పంపించిందో తెలుసా?"

"నాకు తెలియదు. ఆమెకా ఫోటోలు కావాలంది. సమాకరించాను, అంతే. వాటితో ఆమె ఏం చేసుకున్నా నా కనవసరం."

"కానీ వాటితో నువ్వు నన్నెలాంటి ట్రాప్‌లో పెట్టి వెళ్ళావో తెలుసా? ఆమె నిన్న బ్లాక్ మెయిల్ చేసింది. ఆ వివరాలన్నీ తర్వాత చెప్తాను. ముందు నాకు నిన్ను కలుసుకోవాలనిపించింది. నువ్వెక్కడుంటావో ప్రభావతి చెప్తుందా? చెప్పదు. అలాగని ఆ ఫోటోలు పట్టుకొని ప్రతి క్లబ్బుకీ, హోటల్‌కూ తిరగలేనుగా నీ కోసం? అందుకని షార్టుకట్ ఆలోచించాను.

"వేషం మార్చుకుని నిన్న సాయంత్రం సునీల్‌ని కలుసుకున్నాను. అతని పిన్ని నీకు చెప్పినట్లుగా అతని గురించి కొన్ని విషయాలు చెప్పాను. నువ్వు నా భార్య వంటూ నీ పేరు చెప్పి నాలిక కరచుకున్నాను. అదంతా సునీల్ తండ్రికి చెప్తాడని నాకు తెలుసు. తండ్రి భార్యని అడుగుతాడు. దాంతో ఆమె నిన్ను అనుమానిస్తుంది. ఈ గూడుపుఠాణీ ఏమిటో తెలుసుకుందామనే ఉత్సుకతతో బయల్దేరి నిన్ను కలుసుకోవచ్చు. అలా నీ దగ్గరికి నాకు దారి చూపించవచ్చు. ఇప్పుడు సరిగ్గా అలాగే జరిగింది. ఆమెని వెంటాడివచ్చి నిన్నిక్కడ పట్టుకున్నాను——!"

"ఎందుకు? ఏం చేస్తావు నన్ను?"

"నాతోపాటు తీసుకుపోతాను."

"ఎక్కడికి?"

"ఎక్కడికో అక్కడికి. సుఖంగా వుండే చోటికి! ఇక ముందంతా సుఖమే."

"అంటే——?"

"పిచ్చిదానా, అర్థంగాలేదా? నిన్ను నా అర్ధాంగిగా చేసుకుంటున్నాను."

"ఏ—ఏమిటీ!" విస్మయంగా అర్చిందామె. ఆమె ముఖం పాలిపోయింది. మరుక్షణంలో కొయ్యబారిపోయి, చూస్తూండిపోయింది పిరికిగా.

"ఇది నా నిర్ణయం, నీ కభ్యంతరమా?" అన్నాను ఆమె చేయి అందుకొంటూ.

ఆమె అలాగే చూస్తోంది, చలనంలేదు.

"కాదనకు దయచేసి, తట్టుకోలేను."

ఆమె తేరుకొని అతికష్టంమీద అంది, "మీరు— మీరేమంటున్నారూ?"

"నిన్ను కోరుతున్నాను, నాతో వచ్చేయి నువ్వు. నువ్విప్పుడు మిసెస్ కిరణ్ కుమార్. అన్నీ ఆలోచించే నేను నిర్ణయానికొచ్చాను."

ఆమె నా చేతులు బలంగా పట్టుకొని వూపేసింది. ఆమె కళ్ళు ఒక్కసారిగా వర్షించాయి. "ఇది—ఇది కలా, నిజమా? ఓ.హ్, నేను—నాకింత భాగ్యమా! నేనీ అదృష్టానికి నోచుకుంటానా! మీరెంత పుణ్యాత్ములండీ! ఆ భగవంతుడే ఇలా మిమ్మల్ని—"

వెంటనే ఆమె నోరు మూశాను. "నన్నేదో గొప్ప వాణ్ణిగా భావించకు. నేనెవర్నీ ఉద్ధరించడానికీ, దేన్నీ సంస్కరించడానికీ బయలేదరలేదు. నా బ్రతుకునిప్పుడు సరిదిద్దుకోవాలి. పెంటలా తయారైంది. ఈ పెంటని నీ వలపు తోటలో ఎరువుగా మార్చి పూలు పూయించు. నాకు అహ్లాదాన్ని కల్గించు.

"నిన్ను చూసినప్పుడే మనసు పారేసుకున్నాను. నువ్వెవ్వరో, నీ చరిత్రేమితో నా కనవసరం. నేనూ

చరిత్రహీనుణ్ని. నీలో నేను కోరే లక్షణాలున్నాయి. తియ్యటి కబుర్లు చెప్పగలవు. మంచి సలహాలివ్వగలవు. ప్రోత్సాహమివ్వగలవు. నువ్వు కష్టసుఖాలు తెలిసిన దానివి. బరువు బాధ్యతలు మోసినదానివి. జీవితానుభవం వున్నదానివి. నాకిదే చాలు, నీతో జీవితం ఒడిదుడుకులు లేకుండా సాగిపోతుంది...."

ఆమె వెక్కి వెక్కి ఏడ్వసాగింది నా గుండెలపై వాలి. ఆమె కళ్ళు తుడిచి ముద్దుపెట్టుకున్నాను నుదుటి మీద.

8

ఆ సాయంత్రం కారేసుకొని వచ్చేసింది ప్రభావతి. వస్తూనే నన్నెక్కమని తొందరచేసి, రేపు భర్త ఊరి కెళుతున్నాడనే వార్త చెవిన వేసింది. నేను ఉత్సుకతను అణచుకున్నాను. కారు బయలేరి రోడ్డమీద తిరుగు తున్నప్పుడు, ఆమె నా వైపు తిరిగి అనుమానంగా చూడ సాగింది.

"ఏమిటి సంగతి, కళకళలాడిపోతున్నావు?"

తృప్తిగా నవ్వాను. "జీవితం తిరిగి వికసిస్తోంది...."

"వికసిస్తుంది. డబ్బుంటే నే జీవితం."

"అదొక్కటే కాదు, మంచి తోడు కూడా వుండాలి."

"ఎవరు—ఎవరామె?"

"తర్వాత—తర్వాత చెప్తానెండి—"

"ఈసారి వచ్చినప్పుడు నాకు చూపించు, దీవిస్తాను."

నవ్వుకున్నాను. ఆ సన్నివేశాన్ని వూహించుకున్నాను. దీవించడం మాట అటుంచి, మూర్ఛపోవా తలతిరిగి?

"మళ్ళెప్పుడూ ఇలా రాకండి, మా వీధిలో వాళ్ళు

కన్నింగ్ ఫెలోస్!" అన్నాను.

"సరే, నీ ప్లాను సంగతి చెప్పు ఇప్పుడు."

"రేపు మీవారు ఊరికెళ్తున్నారా?"

"అవును మధ్యాహ్నం బండికి. వైజాగ్."

"తిరిగి ఎప్పుడొస్తారు?"

"రెండు రోజులయ్యాక."

"అయితే రేపు రాత్రికే చేస్తాను."

"ఎలా చేస్తావు?"

"చెప్తాను. ముందు మీ యింట్లో విలువైనవి ఏమున్నావో చెప్పండి."

"ఎందుకు?"

"ఎత్తుకుపోతాను."

"సరిగా మాట్లాడు!"

"నేను సరిగానే మాట్లాడుతున్నాను, మీరే అర్థం చేసుకోవడంలేదు. అదుగో—కారాపించి ఆ సపోటాపళ్ళు ఓ డజను తీసుకోండి, అవంటే నాకెంతో ఇష్టం."

ప్రభావతి కారాపించి సపోటా పళ్ళు కొనిపెట్టింది. తింటూ మొదలెట్టాను.

"మీ ఇంట్లో విలువైన వస్తువులు ఏమైనా వుంటే అవి నేనెత్తుకుపోతాను. అందుకు మీరంగీకరించాలి. రేపు మీవారు ఊరికెళ్తున్నారు. ఇదే ఛాన్సు. ఇంట్లో మీ గ్యాంగ్, సునీల్ తప్ప ఎవరూ వుండరు. కనుక సాక్షులంటూ ఎవరైనా వుంటే వాళ్ళు మన అనుకూలురే— మీ శిష్యులు. వాళ్ళూ మీరు కూడా పోలీసులకి రేపిలాగే చెప్తారు. అవును, అది మేం కళ్ళారా చూశాం. ఆ దొంగ పారిపోతూ అడ్డుకోబోయిన సునీల్ని కత్తితో పొడిచేశాడు."

ఆమె చటుక్కున అంది, "కత్తితో పొడుస్తావా?"

"కత్తితో నే పొడుస్తాను" అన్నాను మామిడి పండుని అతి ఇష్టంగా తింటూ, "రేపు రాత్రి ఒంటిగంటకి వస్తాను. వెనుక తలుపు తీసివుంచండి. లోపలికొచ్చి బాల్కనీగుండా మీ బెడ్‌రూంలోకొస్తాను. కిటికీ తెరచి వుంచండి. గదిలోకొచ్చి మీ తలగడకింద తాళాలతో సేఫ్‌నో, అలమారనో తెరుస్తుంటాను— సేఫ్ ఆ గదిలోనే వుంటుందా?"

"అవును, కానీ తాళాలు నా దగ్గరుండవు. ఆయన తీసుకుపోతారు."

"ఓహో, అయితే బయట ఇంకేముంటాయి?"

"బిందెలు, చెంబులు, పళ్ళేలూ...."

"ఆ సంసారం ఎక్కడ మోయను...." అన్నాను ఆమె మెడకేసి తదేకంగా చూస్తూ, "మీ వస్తువులు ఎక్కడ పెట్టుకుంటారు?"

"నగలైతే సేఫ్‌లో వుంటాయి—"

"మీ మెడలో ఈ హారం బాగుంది. ఇంద్ర ధనస్సులా వుంది. దీన్ని రాత్రులు పెట్టుకునే పడుకుంటారా?"

"ఇది నా మెడలోనే వుంటుందెప్పుడూ. ఎందుకు?"

"అది నేను తెంపుకుపోతాను."

"నువ్వు సరిగా మాట్లాడు!"

"సరిగానే మాట్లాడుతున్నాను. రసవత్తరంగా వుంటుంది. కిటికీలోంచి దూకి మీ మెళ్ళో ఈ హారాన్ని కత్తిరించుకుపోతాను. అది బాగుంటుంది. మీరప్పుడు నిద్ర నటిస్తూండాలి. నా చేయి తాకగానే లేచి కేక వెయ్యాలి. మీ అరుపులకి అంతా మేల్కొంటారు.

"ముందు మీ పక్క గదిలో సునీల్ పరుగెత్తు

కొస్తాడు. తర్వాత బయట అవుట్ హౌస్‌లోంచి మీ శిష్యులు ముగ్గురూ వస్తారు. నేను మీ హారాన్ని తెంపుకుని తలుపు తెరిచి పారిపోతాను. అప్పుడు గది బయట సునీల్‌ని పొడుస్తాను కడుపులో. ఆ కత్తిని అలాగే వదిలేస్తాను. నా చేతులకి గ్లవ్స్ వుంటాయి.

"ఇంతలో మీ శిష్యులు నన్ను పట్టుకోబోతారు. వాళ్ళని నాలుగు తన్ని తప్పించుకుంటాను. వాళ్ళు జుట్టూ, బట్టలూ చిందరవందర చేసుకుంటారు. నన్ను కొంత దూరం వెంటాడి వెనక్కి వచ్చేస్తారు. మీరు సునీల్ శవంమీద పడి ఏడుస్తుంటారు. మీ శిష్యుల్లో ఒకరు పోలీసులకి ఫోన్ చేసి పిలుస్తాడు. అప్పుడు వాళ్ళకి ఏం చెప్పాలో, ఎలా చెప్పాలో మీకు తెలుసనుకుంటాను ...."

ఆమె సందేహిస్తూ అంది, "అలా చేయడం బాగుంటుందా? ఇందులో మా ప్రమేయం లేకుండా నువ్వే చేస్తావనుకున్నాను."

"ఇలాగే చేయాలి. ఇదొక్కటే నమ్మకమైనదీ, సులువైనదీను. అయితే ఆ దొంగని వర్ణించేటప్పుడు పొరపాటున నా ఆనవాలు చెప్పేసేరు!"

"అలా చెయ్యం. ఏదో కల్పించి చెబుతాం ...."

"గుడ్! ఆ గొడవలో సహజత్వం కోసం నేను నాలుగు కొట్టినా మీరేం అనకూడదు. ఆ నగ కత్తిరించుకునేందుకు మీరు సహకరించాలి."

"నన్ను కొడతావా? ఏమిటి నువ్వనేది?" అరిచింది ఆమె.

"కోప్పడకండి, గట్టిగా ఏమీ కొట్టను. అలా చేయకపోతే మీ ప్రవర్తనలో నాటకీయతలో పట్టుబడిపోతారు.

మీరు మంచి నటి అనుకోను. దెబ్బలు తింటేనే మీ ప్రవర్తనలో సహజత్వం చూపగలరు. దెబ్బ తినకుండా వాస్తవానుభవం లేకుండా ప్రయత్నిస్తే ఏ కళయినా పేలవంగానే ఉంటుంది. అలా కాకూడదు. అక్కణ్నించి అంతా మీ నటసమీదే ఆధారపడివుంది."

"నా మీద కసి తీర్చుకుంటున్నట్లున్నావు!"

"కసి నా కెందుకు?" అన్నాను నవ్వి, "నాకిప్పుడనిపిస్తోంది—నా అదృష్టంకొద్దీ మీ చేత చిక్కి ఇలా జీవితాన్ని బాగుచేసుకునే అవకాశం పొందానని. నాకు మేలుచేసిన వారిని ఎందుకు అవమానిస్తాను? నా స్వార్థం కోసం ఒక అమాయకుడ్ని బలిచేయడం కొంచెం బాధాకరమైన విషయమే అయినా, ఇందులో సెంటిమెంట్స్‌కి తావులేదని గ్రహించాను."

9

ఈ రాత్రి నా జీవితాన్ని మార్చివేసే రాత్రి.

నా కష్టాలన్నీ తీరిపోతాయి. అనిత వస్తుంది ఆమనిలా.

నేను చాలా జాగ్రత్తగా వ్యవహరించాలిప్పుడు. ఎంతో మెలకువతో చేయాలీపని. ఏమాత్రం పరాకుగా వున్నా నా బ్రతుకు మసి అవుతుంది. చావు తప్పదు!

చావు ఇష్టంలేక నేనే నీ సాహసానికి పూనుకున్నాను. ఎవరికైనా స్వసుఖం తర్వాతే లోకంలో ఏదైనా. త్యాగాలు చేసేవారు ఎక్కడో వుంటారు. అతనెవరో సునీల్ కోసం నేను త్యాగంచేయడమేమిటి, అర్థం లేకుండా? నేను చచ్చినా అతను బ్రతుకుతాడనే గ్యారంటీలేదు.

నేనా యింట్లో ప్రవేశించాను. నా శరీరం ఇప్పుడు

విపరీతంగా వణుకుతోంది. జీవితంలో ఇలాంటి పని ఇదే. ఏదో అర్ధరాత్రులు మనికిపాట్లు పడుతూ పాత్రలచేత కాగితాలపైన ఖూనీలు చేయించే వాడిని, ఇలా నిజ జీవితంలో స్వయంగా చేయవలసివస్తుందని కలలో కూడా అనుకోలేదు!

గ్లవ్స్ తొడుక్కుని, కత్తిని మరోసారి తుడిచి, దాన్ని తొడుగులో పెట్టి జేబులో వేసుకున్నాను. ఈ కత్తిని బయట మార్కెట్‌లోనే కొన్నాను. వాడిగా వుంది. ఒక్క పోటుకి పిడికంటా దిగబడుతుంది. స్ప్లిట్ సెకండ్ ఆపరేషన్. అంతా స్వయంగా జరగాలని మనసులో ఇష్టదైవాన్ని ప్రార్థించుకుంటూ పైపు పట్టుకుని పైకి ప్రాకసాగాను....

బాల్కనీలోకి దిగిన వెంటనే, గదిలోపల పచార్లు చేస్తున్న ఆకారాన్ని చూసి బెదిరిపోయాను. తర్వాత దాన్ని గుర్తించి నెమ్మదిపడ్డాను. ఎందుకలా తిరుగుతోందామె పడుకోక? ఆమె టెన్షన్‌ని నేనూహించుకోగలను. నన్ను చూసి గబుక్కున కిటికీ దగ్గర కొచ్చింది.

"వచ్చావా?" అడిగింది.

తలూపి కిటికీలోంచి లోపలికి దూకాను.

"రెడీయా?" అడిగాను.

తలూపిందామె ధైర్యంగా.

అప్పుడు నా అక్కసునంతా వెళ్ళగక్కుతూ లాగి కొట్టానామె చెంపమీద!

కెవ్వుమంటూ ఆమె ముఖం పట్టుకుని, వెనక్కి తూలి పడబోతూ సంభాళించుకుంది. నేను మరోసారి కొట్టే ఉద్రేకాన్ని అణచుకొన్నాను.

అప్పటికే ఆమె కేకలకి ఇంట్లో కదలిక ప్రారంభమైంది. ఆలస్యం చేయకుండా ఆమె మెడలో గొలుసు పట్టి లాగాను. ఆమె గింజుకుంటోంది. ఒక చేయి అడ్డుకుంటూ నిజంగానే జరుగుతున్నట్లు భావిస్తోంది.

బయట వేగంగా అడుగులు విన్పించాయి. నేను రెండు చేతులతోనూ గొలుసు లాగి తెంపేసి జేబులో వేసుకోగానే, తలుపులు పెద్దగా చప్పుడు చేశాయి. దాంతోపాటు అవతలనుంచి అరుపులు తీయమంటూ. అది సునీల్ గొంతు.

అంతే, నేనాలస్యం చేయకుండా ఒక్క దూకులో వెళ్ళి తలుపుతీసి బయటపడ్డాను చేతిలో కత్తితో —

ఆ కత్తిని సునీల్ మీదకి ఝుళిపించగానే చటుక్కున తప్పుకుని అతను నా కడుపులో గుద్దాడు. దెబ్బని ఓర్చుకొని మళ్ళీ కత్తి లేపాను. సునీల్ కాలు గాల్లోకి లేచి నా చేతిని తాకబోతుండగా, ఒడుపుగా పట్టుకొని లాగేశాను. అతను కిందపడలేదు, నా మెడ చుట్టూ చెయ్యివేసి నిలదొక్కుకొని, మరో చేత్తో నా కత్తివున్న చేతిని పట్టుకున్నాడు పైకి లేవకుండా.

ప్రభావతి బయటకొచ్చి కేక వేస్తోంది. అప్పుడే పని మనుషులు పైకి పరుగెత్తుకొచ్చారు.

నేను సునీల్ చేతిని ఒక్క దులుపుతో వదిలించుకుని, కత్తిని అతని ఛాతీలోకి దింపబోయాను బలంకొద్దీ. గురి తప్పలేదు, కానీ పట్టు తప్పింది. కత్తి జారిపోయింది. కత్తి జారిపోయి ఎగిరివెళ్ళి కింద హాలులో పడింది నా చేతిలోంచి!

నా గుండెలదిరిపోయాయి. అతన్ని వదిలించుకొని పరుగులంకించుకున్నాను అక్కడ్నుంచి! మెట్లమీంచి

పిచ్చిగా ఉరికాను కిందకు! నా వెనుక ఎవరూ పడలేదు. ప్రభావతి అరుపులింకా మానలేదు! హాల్లోకొచ్చి నేను తల పైకెత్తి చూస్తే—వాళ్ళంతా కన్పించారు సునీల్‌ని ఉద్రేకంగా చుట్టుముడుతూ....

నేనాగలేదు. పరుగుతీశాను బైటికి గుడ్డిగా. పోర్టికోలో ఓ ఆకారం ఢీకొంది నన్నకస్మాత్తుగా. దద్దరిల్లిపోయాను. నా వొళ్ళు చల్లబడిపోయింది నిలువునా!

కళ్లు చీల్చుకొని చూశాను అతని ముఖంలోకి. నా రక్తం గడ్డకట్టుకుపోయింది! హూంకరించాడతను. అతని చేతిలో రైఫిల్ నా గుండెకు ఆనింది—

"తిరుగు వెనక్కి—!"

గబుక్కున తిరిగి నిలబడ్డాను.

"పద లోపలికి!" ఇప్పుడు రైఫిల్ నా వీపుకు ఆనింది. నన్ను ముందుకు తోశాడు.

"త్వరగా నడువ్!"

అతను వెనకనించి తోస్తోంటే ముందుకు దారితీశాను. నా వెన్ను జలదరిస్తోంది రైఫిల్ బ్యారల్ స్పర్శకి! ధైర్యం కూడదీసుకుంటూ నడిచాను.

అక్కడ హాలులో—సునీల్ మేడమీంచి తప్పించుకొచ్చాడేమో, వాళ్ళక్కడ దొరికించుకొని చితగ్గొట్టేస్తున్నారు. అతను కిందపడి దొర్లుతున్నాడు. వాళ్ళ పిడికిలి గుద్దులూ ఎడ తెగకుండా పడుతున్నాయి. ప్రభావతి అరుస్తోంది బిగ్గరగా, పూనకం వచ్చినదానిలా. "కొట్టండ్రా! కొట్టండి! చంపెయ్యండి వీడ్ని!"

అనుచరుల దాడి ఉధృతమైంది. సునీల్ తట్టుకోలేక ఉక్కిరిబిక్కిరవుతున్నాడు. హృదయ విదారకంగా అరుస్తున్నాడు. "శంభూ, నన్ను చంపకురా! మీకేం

కావాలో ఇచ్చేస్తాను ..."

వాళ్ళు విన్పించుకోడంలేదు. ప్రభావతి అతని జుట్టు పట్టి తల నేలకేసి బాదుతోంది. "చావు! నువ్వు చచ్చిపోవాలి! కత్తి ఎక్కడ్రా? దాన్ని వెతకండి త్వరగా."

శంకర్ తలతిప్పి అటూ ఇటూ చూశాడు. శంభూ పిడికిలితో గట్టిగా సునీల్ పొట్టలో గుద్దాడు. సునీల్ ముఖంలో నెత్తురు తన్నుకొచ్చి గావుకేక వేశాడు. వంట మనిషి అతని కాళ్లు బలంగా పట్టుకుంది.

అదంతా చూస్తూ నా గుండెలు బేజారెత్తిపోయాయి.

అప్పుడన్నాడు నాతో వచ్చిన మనిషి. "చంపండి, వాణ్ని చంపెయ్యండి."

అతని కంఠం కంచులా మోగింది. వాళ్ళు నల్గురు అదిరిపడి చివాల్న తలెత్తి చూశారు. ప్రభావతి బిగ్గరగా అరిచి లేచిపోయింది. అనుచరులు తలో దిక్కుకు పరుగెత్తారు.

హఠాత్తుగా నిశ్శబ్దం ఏర్పడింది. కాలం స్తంభించినట్లయింది. వాళ్ళెవరి ముఖాల్లోనూ కత్తివేటుకు రక్తపు చుక్కలేదు! కళ్ళు విప్పార్చుకొని చూస్తున్నారు వెర్రి చూపులు....

సునీల్ నేలమీద పడున్నాడు బోర్లా. బాధగా మూల్గుతున్నాడు. అస్పష్టంగా ఏదో గొణుగుతున్నాడు. బట్టలు బాగా చినిగిపోయి, వంటిమీద రక్కులు వాపులు కన్పిస్తున్నాయి. శరీరం ఎర్రగా కందిపోయింది....

అతని స్థితి చూసి తండ్రి చలించిపోయాడు. దుష్టుల వైపు తిరిగి నిప్పులు చెరగుతూ చూశాడు. "ఆగిపోయారేం, అలా చూస్తారేం, కానివ్వండి!"

పోయిన మతి తిరిగి వచ్చినట్లుంది ప్రభావతికి, గుటకలు

వేసూ అంది.

"మీరు—మీ రెలా వచ్చారిప్పుడు? వూరికెళ్ళలేదా?"

అతను ఏవగింపుగా చూశాడామెని, "అయితే ఇదన్నమాట నీ నిజరూపం! వాడంటే ఇన్నాళ్ళ నీ అయిష్టం వెనుక ఇంత కక్ష వుంటుందని నే నెప్పుడను కున్నాను! పాపిష్టిదానా, నువ్విక్కడ వుండతగవు! నీ స్వార్థం చూశాను. వాడిపై ద్వేషం చూశాను. లోకంలో సవతి తల్లులకి మామూలుగా వుండే జబ్బులని ఎంతో ఓర్పుగా నిన్ను సహించాను. కానీ ఇప్పుడు— ఇంత దుర్మార్గానికి ఒడిగట్టాక నిన్ను నా భార్యగా చెప్పుకోవడానికి సిగ్గుపడుతున్నాను! నువ్వెళ్ళిపో ఇక్కడ్నుంచి! నా కళ్ళకు కన్పించకు దయచేసి!"

అతను రైఫిల్ గురి అనుచరులమీదికి పెట్టాడు. "వెధవల్లారా, నా ఉప్పుతింటూ నాకే ఎసరు పెడతా రన్నమాట! కుక్కలకున్న విశ్వాసం లేకపోయింది మీలో, ద్రోహుల్లారా, ఇంకొక్క క్షణం ఇక్కడున్నా రంటే కుక్కలకన్నా హీనమైన చావు చస్తారు, పారి పోండి వెంటనే!"

ప్రభావతివైపు తిరిగి అరిచాడు మళ్ళీ. "ఆఖరుసారి చెపుతున్నాను ప్రభావతీ, ఇక నువ్వెళ్ళిపో ఇక్కడ్నుంచి! నీ ముఠాతో తక్షణం వెళ్ళిపో ఈ ఇల్లు విడిచి! ప్రాణం మర్యాద దక్కుతాయి. లేకపోతే ఈ రైఫిల్‌తో నేనేం చేస్తానో నాకే తెలియదు—"

అతని ముఖంలో క్రౌర్యం, దృఢ నిశ్చయం చూసి పూర్తిగా బెదిరిపోయారు ప్రభావతి అనుచరులు. రైఫిల్ ఫీల్డులోంచి వెంటనే తప్పుకొని పరుగు తీశారు తలుపు

దగ్గరికి. అది చూసి అప్పటికి చెమటలో బాగా తడిసి పోయివున్న ప్రభావతి, తేరుకొని వురికింది వాళ్ళ వెనుక వెర్రిగా.

ఆమె వెనుక నేనూ వురకబోయాను. అతను నా కాలరుపట్టి వెనక్కు లాగాడు, "విన్నప్పుడే వదలను!" అన్నాడు కఠినంగా.

నేను చిత్తర చూపులు చూశాను.

వాళ్ళు ఇంట్లోంచి బైటపడి తోటలో వురుకుతున్నారు. సునీల్ తండ్రి వాళ్ళని గేటువరకూ తరిమి, వీధిలోపడ్డాక కొన్ని క్షణాలు చూసి, ఆయాసపడుతూ తిరిగివచ్చాడు.

నేనతన్ని సందేహిస్తూ చూశాను.

అతను నా వైపో చూపు విసిరి, రైఫిల్ని గోడకి పెట్టి వచ్చి, అమాంతం నన్ను కావలించుకున్నాడు. విపరీతంగా చలించిపోతూ నన్ను గట్టిగా అదుముకున్నాడు.

"ఓహ్, టేకిట్ ఈజీ...." అన్నాను వీపు తడుతూ.

అతను నన్ను వదిలి చేయి అందుకున్నాడు. "థాంక్స్ మిష్టర్ కిరణ్. థాంక్యూ వెరీమచ్! మిమ్మల్ని ఎలా అభినందించాలో—మీ ఋణం ఎలా తీర్చుకోవాలో—"

"అంత మాటనకండి. మీ సహకారంవల్ల నాకూ గండం తప్పింది. పదండి, సునీల్ పరిస్థితి బాగాలేదు...."

మేం వేగంగా సునీల్ దగ్గరికెళ్ళి అతన్ని బెడ్ రూంలో చేర్చాం. అతనిప్పుడు అపస్మారకంగా వున్నాడు. డాక్టర్ని పిలుస్తానని వెళ్ళాడు తండ్రి. నేనొకసారి సునీల్ని సానుభూతిగా చూసి అతనివెంట నడిచాను.

"సునీల్ని ఈ దాడినుంచి తప్పించలేకపోయాను..."

అన్నాను బాధగా, అతను ఫోన్ చేశాక.

"అసలు సరిగ్గా ఇలాగే జరుగుతుందని మీరెలా అనుకున్నారు?" అడిగాడతను, సిగరెట్ ముట్టించుకుంటూ.

"సైకాలజీ ...." చెప్పాను చిన్నగా, "నేను సునీల్‌ని పొడిచినట్లు పొడిచి కత్తి జారిపోయినట్లు నటించి పారిపోతే, వాళ్ళప్పుడు చూస్తూ వూరుకోరు. అప్పటి వాళ్ళ సితిలో—ఆత్రుతకొద్దీ ఆ పని వాళ్ళే పూర్తిచేసేసి దొంగమీదకి నెడతారు. సరిగ్గా అలాంటి క్షణంలో మీరు ప్రత్యక్షమైతే, వాళ్ళ కుళ్ళుబుద్ధి మీ కళ్ళెదుటే రుజువయిపోతుంది. వాళ్ళు మీకు కుట్రదారులుగా దొరికిపోతారు. అంతే జరిగింది...."

"ఓ గాడ్, మీ ఉత్తరం చూసి నేనెంత గాభరా పడ్డానో! నా ఇంట్లో ఇలాంటి కుట్ర జరుగుతున్నట్లు నేనూహించలేదు! మీరా ఉత్తరంలో కోరినట్లుగా నే వూరికెళుతున్నట్లు వెళ్ళి హోటల్‌లో వుండివచ్చాను— మీరు ఫోటోల గురించి రాశారా ఉత్తరంలో. అవి నిన్న వెతికాను రహస్యంగా. ఆమె బీరువాలోనే చీర మడతలో దొరికాయి. తీసి వేరేచోట దాచాను. తెస్తానుండండి—"

అతను పైకివెళ్ళి రెండు నిమిషాల్లో తిరిగివచ్చాడు ఓ కవరుతో. అది అందుకొని విప్పాను. మూడు నెగటివ్‌లూ, ఫోటోలూ వున్నాయి. తేలిగ్గా నిట్టూర్చి వాటికి నిప్పంటించాను.

అవి కింద బూడిదవుతోంటే అన్నాను చూస్తూ. "మీ సహకారం మరువలేను, చాలా థాంక్స్. మీ ఇంట్లో ఇలాంటి వ్యక్తులుండడం దురదృష్టం. ఇంక జరిగిందంతా మర్చిపోండి! సునీల్‌కు ప్రమాదం తప్పింది. మీ

మిసెస్ గురించి బాధపడుతున్నారా?"

"లేదు, ఆమెని వెళ్ళగొట్టి మంచిపని చేశాను. భవిష్యత్తులోనైనా ఆమెవల్ల వాడికి హాని వుంది. నా వంశాన్ని నిలబెట్టేవాడు సునీల్. ఆమెవల్ల నాకు ప్రయోజనంలేదు, షి ఈజ్ బారెన్ వుమన్."

"ఆమె నాకిచ్చిన అయిదువేలూ రేపు మీకిచ్చేస్తాను, ఇప్పుడు ఈ గొలుసు వుంచండి...." అన్నాను గొలుసు తీసిస్తూ. సోఫా దగ్గరికి కదిలి కిందనుంచి కతిని అందుకున్నాను. అతను దగ్గరకొచ్చి ఓ నోట్లకట్ట నా చేతులో తోశాడు.

"ఈ డబ్బు వుంచండి, ఆ డబ్బు తిరిగివ్వకండి."

నేనాశ్చర్యపోయాను. "ఇది నా వృత్తికాదు...."

"అయినా సరే, నా తృప్తి. నన్ను చిన్నబుచ్చకండి."

ఆ కట్ట జేబులో వేసుకొన్నాను. "ఇక వస్తాను. సునీల్ కోలుకుంటే నా క్షమాపణలు తెలుపండి" అన్నాడు.

"వాడు మీకు కృతజ్ఞతలు చెప్పాలి" అన్నాడతను నవ్వుతూ.

నేనూ నవ్వాను. అతనికి షేక్‌హాండ్ ఇచ్చి బయటికి నడిచాను.

బయట చల్లటి గాలి వీస్తోంది. శరీరంలో నూతనోత్సాహం వచ్చింది. తలెత్తి ఆకాశంలోకి చూశాను. చంద్రుడు కన్పించాడు నిండుగా నవ్వుతూ. నిట్టూర్చాను. గ్రహణం విడినింది. ఇప్పుడు స్వేచ్ఛా ప్రపంచంలోకి అడుగుపెట్టాను.

సిగరెట్ వెలిగించుకొని గబగబా నడిచాను. ఇం

కెప్పుడూ ఇలాటి బుద్ధి తక్కువ పనులు చేయకూడదు. అనితను చేపట్టాను. జీవితం ఒక దారిలో పడుతుంది. రేపే ప్రారంభించాలి రిజిష్టరు మ్యారేజికి సన్నాహాలు. ఈ డర్టీ గేమ్‌లో నాకు పదివేలు గిట్టుబాటయింది. ఎక్కడైనా సుందర ప్రదేశాలలో అనుభవించాలి తొలి సమాగపు తియ్యదనాన్ని, మావెంత సెకండ్ హేండ్ బ్రతుకులైనా.

గేటు దాటి రోడ్డెక్కాను. చకచకా నడవసాగాను. నా సంతోషానికి హద్దులేవు! ఈ వలయంనుంచి ఇంత సులువుగా బయటపడ్డాననుకోలేదు! ప్రభావతి నా మాటలు నమ్మేసింది! లేకపోతే—

"ఆగు, కిరణ్ ...."

వెనకనించి విన్పించాయి మాటలు.

పదునైన కత్తి నా వెన్నులోకి దిగినట్లయింది. నా కాళ్ళు నేలకతుక్కుపోగా, కొయ్యబారిపోయాను వెనక్కి చూసి. వాళ్ళు నల్గురు వేగంగా నన్ను సమీపిస్తున్నారు ఆ చీకటి సందులోంచి. నా పని అయిపోయిందను కున్నాను — క్షణంలో నన్ను చుట్టుముట్టినవాళ్ళ ముఖాలని చూసి! నన్ను కొట్టి చంపేస్తారనుకున్నాను అంతా ఒకేసారి—

"కిరణ్, ఏమిటిలా జరిగింది?"

ప్రభావతి గొంతులో దుఃఖం నన్ను మామూలు స్థితికి తెచ్చింది. కళ్ళు మూసుకొని గాఢంగా ఊపిరి పీల్చి వదిలాను.

"సారీ, నేనిలా జరుగుతుందనుకోలేదు. కత్తి జారి పోయింది నా చేతిలోంచి...." అన్నాను విచారంగా.

"అదే మంచిదైంది! లేకపోతే .... ఓహ్, జైల్లో

వుండేవాళ్ళం!"

"మన దురదృష్టం."

"ఆయననింకేమన్నాడు? నిన్నేం చేశాడు?"

"నన్నీ రాత్రి వూరొదిలి పారిపొమ్మన్నాడు. తెల్లారి కన్పిస్తే తుపాకితో కాల్చేస్తానన్నాడు."

"పోలీసుల్ని పిలుస్తానన్నాడా?"

"వాళ్ళ ప్రస్తావన తేలేదు."

"హమ్మయ్య! అలాగే జరుగుతుందనుకున్నాను.... బ్రతికిపోయాం! అయితే ఇప్పుడు ఏమిటి చేయడం? నీకో గమ్యం వుంది. నీ కోసమంటూ ఓ మనిషి ఎదురు చూస్తోంది. వెళుతున్నావు. మరి నేను? నాకెవరూ లేరు! నేనెక్కడికి పోవాలి? ఎలా బ్రతకాలిప్పుడు?"

"మీకున్నారుగా శిష్యులు — వీళ్ళే కూలీనాలీ చేసి పోషిస్తారు!" అని ముందుకు సాగిపోయాను.

నలుగురూ చేష్టలుడిగి దీనంగా నిలుచుండిపోయారు, రోడ్డుమీద వెర్రి చూపులతో.

—:ఐ పో యిం ది:—